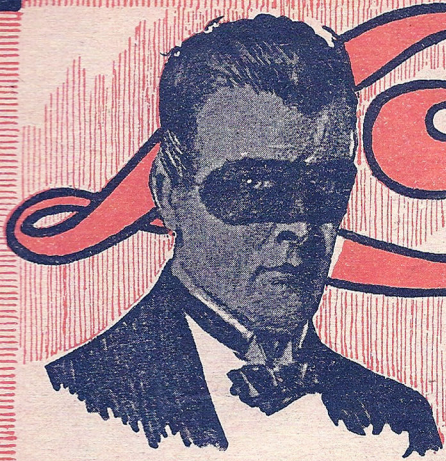

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 779

'N VERVOLGING RONDON DEN AARDBOL.

1.50 Fr.

Met strak gezicht en de armen over de borst gekruist, keek Raffles toe.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een vervolging rondom den aardbol

HOOFDSTUK I.

S. O. S.!

Charles Brand, de jonge metgezel van John Raffles, maakte zich gedurende de laatste dagen zeer ongerust over de gemoedsstemming van zijn vriend.

Wel was hij er aan gewend, dat de Groote Onbekende soms buien van groote neerslachtigheid had, maar meestal duurden deze niet langer dan eenige uren.

Ofschoon hij de oorzaak van deze vlagen van neerslachtigheid niet doorgrondde, had hij toch nooit naar de reden willen vragen, en ook ditmaal had hij zich wel gewacht door een of andere onbescheiden opmerking een vriend te grieven, dien hij boven alles ter wereld liefhad.

Maar juist dit gedwongen stilzwijgen begon hem zwaar te drukken.

Te meer, daar deze zwaarmoedige stemming van John Raffles veel langer aanhield dan gewoonlijk.

Zijn werkkraft scheen hem te hebben begeven, zijn zin voor avonturen te zijn afgestompt.

Hij kon uren achtereen in de bibliotheekzaal zitten, van de groote villa in de Cromwellstreet, welke hij sedert jaren onder den naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, bewoonde, verdiept in de lezing van een of ander boek.

Maar wanneer Charles dan binnenkwam, na zachtjes de deur te hebben geopend, zag hij menigmaal de oogen van zijn vriend niet op de bladzijde rustend, maar door het wijde-opende raam van de bibliotheekzaal ver over de boomen in het prachtige park heen, strak voor zich uit staren.

Dan bleef de jonge man even staan, om zich na enkele seconden zuchtend weder te verwijderen, als hij bemerkte, dat zijn afwezigheid toch niet was opgemerkt.

Maar op den vierden dag kon Charles Brand het niet langer uithouden.

De stilzwijgendheid van Raffles drukte hem zoodanig terneder, dat hij gevoelde tot iederen prijs een einde aan dezen toestand te moeten maken.

Het was op een fraaien morgen van de Juli-maand, toen Raffles steeds met hetzelfde sombere gelaat en dezelfde strakke oogen aan het ontbijt kwam.

Charles was reeds aan de tafel gezeten en bladerde onverschillig en lusteloos de dagbladen door welke Gaston, de trouwe en spierwitte kamerdienaar van Lord Aberdeen, daar steeds placht neer te leggen.

De jonge man wierp zijn vriend een snellen blik toe en stond plotseling op.

Hij ging naar hem toe, legde hem beide handen op de schouders, schudde hem zachtjes heen en weer, en zeide toen:

— Luister eens, Edward! Dit kan zoo niet langer duren! Neen — zie mij maar niet zoo vragend aan — je weet heel goed, wat ik zeggen wil! Je verkeert sedert eenige dagen in een bui van sombere moedeloosheid, die ik nog nimmer bij je heb waargenomen.

Raffles keek Charles met een droef glimlachje op het gelaat aan en wilde zwijgend gaan zitten.

— Neen, zoo kom je niet van mij af! hernam Charles met vriendelijken aandrang. Je moet en zult me zeggen, waarom je in dezen toestand

bent. Je weet wel, dat ik bij vroegere gelegenheden nooit naar de oorzaak van je somberheid gevraagd heb, ofschoon ik die wel half kon raken, maar ditmaal — neen, waarlijk Edward, ditmaal is het te erg! Zoo kan het niet langer voortduren. Als je mij alles zegt, kan ik je misschien troosten of bijstaan.

Raffles bracht zijn hand naar het voorhoofd als wilde hij een gedachte verjagen, die hem plaagde.

Vervolgens greep hij de beide handen, die op zijn schouders lagen en drukte die krachtig.

— Beste Charles, begon hij, ik weet wat je gedurende dezen tijd hebt moeten uitstaan. Vergeef het mij maar. En nu wil ik je wel schadeloos stellen, voor wat je hebt moeten verduren door je de oorzaak mede te deelen.

Hij nam aan de tafel plaats en keek Charles vlak in het gelaat.

— De oorzaak van mijn ellendige stemming, beste jongen, is geen andere, dan het beroep, dat ik uitoefen. De hemel weet, dat ik niets anders zou willen doen, maar het brengt soms consequenties mee, die mij zeer droefgeestig stemmen. Nu en dan heb ik in mijn leven menschen leeren kennen, al waren het er dan maar zeer weinigen, wier edele inborst ik zeer hoog schatte en door wier vriendschap ik mij gelukkig achtte. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat deze menschen mijn waren aard niet kenden! En ik was zoo naijverig op hun vriendschap en liefde, dat ik hun nooit dien aard zou hebben verraden, ook al zou ik daardoor volstrekt geen gevaar hebben gelopen!

Charles knikte zwijgend, ten bewijze, dat hij zich in dezen gedachtengang zeer goed kon verplaatsen.

Raffles vervolgde:

— Je begrijpt dus, wat het voor mij zijn moet, als door een of ander toeval uitlekt, dat Lord William Aberdeen, de bekende Engelsche philanthroop, niemand anders is dan de lang gezochte inbreker John Raffles. Welnu, je herinnert je ons laatste avontuur?

— Zou ik dat nu reeds vergeten zijn! riep Charles uit.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles op bitteren toon, er is alle reden om het ons te herinneren. Wij hebben Shydrift voor de tweede maal uit onze handen laten ontglippen, juist toen wij hem bijna onschadelijk gemaakt hadden. Maar dat is het ergste niet! Je weet, waarvoor wij naar Parijs gingen! Een van mijn weinige ware vrienden, Jean de Vallois, die in mijn armen den laatsten adem uitblies, vertrouwde mij zijn eenige dochter Suzanne toe! Je weet, hoe ons avontuur eindigde. Het jonge meisje bemerkte door een toeval mijn identiteit — zij weet nu, dat Edward Lister, de jarenlange

vriend van haar vader en die haar voogd had moeten worden, niemand anders is dan John Raffles. Van tienduizenden mijner zoogenaamde vrienden en kennissen, zou mij dit volstrekt niet kunnen schelen, maar dat zij het juist moest ervaren, dat stemde mij bitter. Nooit zal ik den blik vergeten, zoo smartelijk verwijtend, dien het jonge meisje op mij wierp, toen ik afscheid van haar nam, voor de deur van de villa van Gravin de Noailles, in wier hoede ik haar heb achtergelaten.

Opnieuw knikte Charles met het hoofd en wierp zijn vriend een blik vol sympathie toe.

— Ik begrijp zoo goed, wat er in je is omgegaan, beste Edward! zeide hij toen en stak Raffles over de tafel heen zijn hand toe.

Raffles slaakte een diepen zucht.

— Nooit heb ik zoo zeer gevoeld, als bij deze gelegenheid, wat het zeggen wil, een man te zijn met honderden gedaanten, die voortdurend op zijn hoede moet zijn, steeds een masker moet dragen en altijd de zekerheid heeft, dat de politie zijn geheim doorziet en hem komt arresteeren!

Charles glimlachte.

— Nu, die kans is al bijzonder gering! zeide hij. Daartoe zijn onze voorzorgsmaatregelen te goed genomen!

— Misschien heb je gelijk! hernam Raffles glimlachend. Tot dusverre althans heeft de politie er geen seconde aan getwijfeld, of ik behoorde wel degelijk tot de upper ten van den Engelschen adel.

— En je mag ook het opwindende, het avontuurlijke van je beroep niet vergeten! zeide Charles.

— Dat is zeker! hernam Raffles, terwijl hij een der bladen opnam. Spanning is er altijd genoeg. En dat is dan ook de voornaamste en misschien wel de eenige reden, dat ik mij aan het beroep blijf houden, dat ik jaren geleden vrijwillig gekozen heb. Ik laat nu daar, dat ik het nu niet meer zou kunnen veranderen, al zou ik willen!

Even zwegden de beide vrienden.

Toen zeide Charles:

— Ik hoop van harte, dat je, nu je je gemoed hebt uitgestort, weer de oude Raffles wordt! Het kan niet goed zijn, dat je je zoo onvoorwaardelijk overgeeft aan zulke zwaarmoedige buien.

— Het zal wel weer overgaan! antwoordde Raffles met een vaag glimlachje.

— Wat ik zeggen wil — heb je al bericht van Suzanne gekregen?

Raffles' gelaat betrok opnieuw.

— Natuurlijk heb ik dat niet! zeide hij op doffen toon. Met John Raffles kan zij natuurlijk niets uitstaande hebben en Edward Lister is dood voor haar.

Charles schudde zachtjes het hoofd en nam de „Times” ter hand.

Beide vrienden zetten zich aan den maaltijd en daar ook Raffles een blad ter hand had genomen, werd er geruimen tijd geen woord meer gewisseld.

Plotseling slaakte Charles een luiden kreet van schrik.

Raffles keek verbaasd van zijn lectuur op.

— Wat is er? vroeg hij verwonderd. Maakt de lectuur van de „Times” je zoo aan het schrikken?

— Zeker!

— Ik zie, dat je de advertenties leest?

— Ja, Edward, dat doe ik!

— Maar wat is er dan?

— Dat zul je aanstonds vernemen! antwoordde Charles. Ik was er bij, toen je te Parijs aan Suzanne de Vallois zeide, dat zij ieder oogenblik je hulp kon inroepen, als zij die noodig mocht hebben.

Raffles wierp zijn krant neer en sprong op, terwijl hij Charles met schitterende oogen aankeek.

— Ga door! zeide hij.

— Zij moest dan een advertentie in de „Times” plaatsen van dezen inhoud: „Suzanne roept u!”

— Welnu? vroeg Raffles.

— Hier staan de woorden!

Charles was op zijn beurt opgestaan en reikte het Cityblad aan Raffles over, die haastig naderbij was gekomen, en nu de korte, maar veelzeggende advertentie met de oogen verslond.

— Dat moet de hand van het Noodlot zijn! mompelde hij. Misschien heb ik daaraan al die vier dagen gedacht, zonder het zelf te vermoeden.

— Het jonge meisje verkeert dus in gevaar?

— Dat spreekt vanzelf! Zij zal toch deze advertentie niet voor de grap plaatsen!

— Maar wat kan er dan toch gebeurd zijn,? vervolgde de jonge man.

— Ja, wie kan dat nu zeggen! riep Raffles eenigszins ongeduldig uit.

— Maar heb je dan geen enkel vermoeden, omtrent den aard van de gevaren, die haar kunnen bedreigen?

— Vermoedens wel — maar het dient tot niets, of ik die te Londen ga uiteenzetten, terwijl de feiten zich te Parijs hebben afgespeeld.

— En wat denk je te doen? Maar neen — je hoeft mij niet eens te antwoorden, Edward! Wij gaan natuurlijk aanstonds naar Parijs!

— Je hebt het geraden! antwoordde Raffles kortaf.

Reeds was hij naar de deur geloopt en had op den knop van de elektrische schel

gedrukt.

Een oogenblik later trad de oude Gaston binnen.

— Is Henderson in de garage? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord. Hij maakt een van de auto's schoon!

— Zeg hem, dat hij onmiddellijk hier komt. Hij behoeft zich niet eerst aan te kleeden!

De oude Gaston verliet het vertrek.

Vijf minuten later trad Henderson binnen, de krachtig gebouwde chauffeur van Zijne Lordschap en die hem in de meeste zijner gevaarvolle avonturen trouw ter zijde had gestaan.

Hij was in een blauw linnen werkpak gekleed en had zijn handen waarschijnlijk inderhaast zoo schoon mogelijk trachten te krijgen.

Hij sloot de deur en bleef doodstil staan, als een soldaat, die tegenover zijn meerdere geplaatst is.

— Ligt er een motorboot gereed, Henderson, die onmiddellijk gebruikt kan worden? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord — de „Zeearend.”

— Waar ligt zij?

— In het boothuis van de Towerbridge!

— Maak haar aanstonds gereed. Wij vertrekken over een half uur naar Frankrijk!

Henderson vertrok zelfs geen spier van zijn gelaat.

Reeds lang was hij gewend aan dergelijke bevelen.

— Blijven wij voorloopig in Frankrijk, Mylord? vroeg hij.

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, Henderson! antwoordde Raffles. Het is zeer goed mogelijk, dat wij nog verderop moeten gaan! Naar Italië, of misschien wel naar de Afrikaansche kust, of naar de Roode Zee! Ik weet er volstrekt niets van! Reken er echter op, dat wij misschien lang uitblijven.

— Moeten er wapens meegenomen worden?

— Revolvers en geweren!

— Uitstekend, Mylord! Over een half uur kunt gij u inschepen!

Henderson maakte een korte buiging en verwijderde zich en Raffles wist nu, dat hij zich inderdaad over dertig minuten aan boord van zijn motor zou kunnen begeven.

Vliegensvlug beëindigden de beide vrienden hun ontbijt.

Daarop begaven zij zich naar hun slaaplamer, pakten snel eenige kleederen in een valies, wapenden zich en begaven zich met een huurauto naar het boothuis aan de Towerbridge waar Henderson hen reeds wachtte.

Juist een half uur nadat het bevel gegeven was, scheepten de drie mannen zich in.

HOOFDSTUK II.

EEN RAADSELACHTIGE VERDWIJNING.

De overtocht werd snel en zonder eenig oponthoud volbracht.

Reeds om elf uur in den morgen legde de zeewaardige boot, die haar naam ten volle verdiende, voor het douanekantoor van Calais aan.

Raffles had zijn spoorweggids reeds tijdens de vaart geraadpleegd.

Geen tien minuten later zou er een sneltrein naar de Parijsche hoofdstad vertrekken.

De boot werd aan de hoede van den opzichter der plaatselijke Jachtclub toevertrouwd en een huur-auto bracht de drie mannen in razende vaart naar het station, waar zij juist bijtijds aankwamen om plaatsbiljetten te kunnen nemen en in den trein naar Parijs te springen.

Om kwart vóór eenen in den middag hield de trein in het Gare de l'Ouest stil.

De drie reizigers haastten zich het station uit en Raffles beval den chauffeur hen naar het Grand Hotel te rijden.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Raffles en Charles zoodanig vermomd waren, dat niemand Lord Aberdeen en zijn secretaris zou herkennen.

Onder dit mom had de Groote Onbekende namelijk reeds verscheidene malen zijn intrek in het beroemde Parijsche hotel genomen.

Nadat hun een kamer was aangewezen, gebruikten zij haastig de lunch.

Raffles scheen door een koortsachtig ongeduld verteerd te worden.

Hij wierp telkens een blik op zijn horloge en was bijna niet in staat iets te eten. tot groote verwondering van Charles, die steeds de groote rust en kalme van zijn vriend bewonderd had.

— Ik hoop, dat ik in staat zal zijn, haar te helpen! zeide Raffles ontroerd, toen hij opstond, terwijl hij zich tot Charles wendde. Dat zou veel goed maken!

Henderson, die afzonderlijk had gegeten, daar hij niet anders dan in zeer bijzondere omstandigheden met zijn meester aan een tafel wilde zitten, kreeg bevel, op de terugkomst der beide mannen te wachten.

Het was juist halftwee, toen Raffles en Charles het Grand Hotel verlieten en in een huur-auto stapten, welke door een kellner besteld was.

— Naar de Avenue d'Auteuil! beval Raffles den chauffeur. Ken je het heerenhuis van Gravin de Noailles? vroeg hij.

De man knikte bevestigend.

— Vooruit dan, en rijdt als de duivel!

Een goede fooi, als je er binnen een half uur bent!

De chauffeur keek eenigszins bedenkelijk, maar niettemin joeg hij de auto in razende vaart langs de Boulevards naar het opgegeven adres.

Nog binnen den opgegeven tijd hield de auto stil voor een prachtig, ouderwetsch huis, dat aan alle zijden door een tuin omgeven was.

— Ik behoud je, chauffeur! zeide Raffles, met de hand reeds aan de koperen bel naast het fraaie hek.

Binnen enkele oogenblikken verscheen er een in donkergroene livrei gestoken bediende, die het hek opende.

— Is je meesteres thuis? vroeg Raffles.

— Jawel, mijnheer! antwoordde de man, wiens zenuwachtigheid aanstonds opviel. Mag ik weten, hoe uw naam is?

— Die doet er op het oogenblik niets toe, man! Zeg maar, dat er iemand uit Londen is, die het ochtendblad van de „Times” heeft gelezen!

De bediende keek wel eenigszins verbaasd op, bij het hooren van deze woorden, maar niettemin noodigde hij de beide bezoekers uit, binnen te treden en ging hen daarop vóór naar een breed terras, geflankeerd door twee marmeren trappen.

Hij duwde de breede voordeur open, welke hij had laten aanstaan, en verzocht Raffles en Charles plaats te nemen op een der rustbanken, die langs den muur van de fraaie vestibule stonden.

— Ik zal aanstonds de gravin gaan waarschuwen, mijnheer! zeide de man.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Hij keerde echter spoedig terug met het verzoek aan de beide bezoekers, om hem te volgen.

Raffles en Charles stonden op.

De bediende geleidde hen langs eenige gangen en portalen naar een zeer fraai gemeubelden salon, waarvan hij de deur wijd openwierp.

Raffles en Charles traden binnen.

Dicht bij het raam zat een oude dame met spierwit haar, dat er uitzag, alsof het gepoederd was, die dadelijk opstond, toen de bezoekers binnentraden.

Zij had, ondanks haar leeftijd, zeer mooie, donkere oogen, die thans echter de sporen droegen van vele vergoten tranen.

Haar gelaat was zeer bleek en haar lippen trilden, toen zij op Raffles toetrad.

Tevens lag er een uitdrukking van vrees en ongerustheid over haar trekken verspreid.

— Gij zijt dus gekomen ? vroeg zij op zachten toon, terwijl zij een uitnoodigend gebaar maakte naar een paar stoelen.

— Ik ben gekomen, gravin ! antwoordde Raffles eenvoudig. Suzanne heeft mij geroepen, en ik had beloofd, haar in nood en dood te zullen bijstaan. Deze heer is mijn vertrouwde vriend, zonder wiens hulp ik weinig kan uitrichten. Zijn naam zal u wel weinig belang inboezemen ! voegde hij er met een glimlachje aan toe.

Een lichte blos steeg in de bleeke wangen van Gravin de Noailles op.

— Als mijnheer er toe kan bijdragen, dat mijn lieve Suzanne wordt teruggevonden, dan dan zal ik hem ten eeuwigen dage dankbaar zijn ! zeide zij op zachten toon.

Daarop voegde zij er bijna onhoorbaar aan toe :

— Het komt er niet op aan, wie gij zijt ! Allen namen plaats, eenige seconden heerschte er een gespannen stilzwijgen.

Toen begon Raffles, eenigszins aarzelend :

— Mag ik vragen, Gravin, of mademoiselle Suzanne u op de hoogte heeft gebracht van het avontuur, dat haar is overkomen in het huis van Edward Lister ?

De gravin schudde ontkennend het hoofd.

Raffles keek verbaasd op.

— Neen ? zegt gij ? vroeg hij verwonderd.

— Zij heeft niets gezegd, mijnheer ! hernam de gravin. Zij wilde niets zeggen ! Zij zeide, dat het niet haar geheim was en dat haar lippen verzegeld waren !

Een warme gloed steeg in de wangen van den Grooten Onbekende op.

Zijn oogen glansden vochtig.

— Dat is edel van haar ! fluisterde hij. Daaraan herken ik de dochter van Jean de Vallois.

Toen hernam hij op luiden toon :

— Maar gij weet toch, dat zij de advertentie in de „Times” geplaatst heeft ?

— Dat deed Suzanne niet, maar ik, mijnheer !

— Gij ? riep Raffles in de hoogste verbazing uit. Dus gij hebt het toch geweten ?

— Het eenige, wat Suzanne mij heeft medegedeeld, is, dat zij, als zij ooit in gevaar mocht verkeerden, slechts een korte advertentie telegrafisch aan de „Times” behoefde op te geven. Zij deelde mij den inhoud van die advertentie mede, en dat is alles. Ik heb niet in de geheimen van Suzanne willen dringen en daarom heb ik niet verder gevraagd !

— Maar wanneer is zij dan verdwenen ? vroeg Raffles, terwijl hij de gravin vol spanning aanzag.

— Vijf dagen geleden, mijnheer !

Raffles sprong verschrikt op.

— Vijf dagen, zegt gij ? riep hij uit. Maar hoe is het mogelijk, dat ge dit nu pas bekend hebt gemaakt ?

— De reden is zeer eenvoudig, mijnheer — Suzanne vertrok vijf dagen geleden naar een mijner oudste vriendinnen, waar zij een week zou logeeren.

— Waar woont die vriendin ? vroeg Raffles.

— Te Neuilly, mijnheer !

— En daar is zij zeker in het geheel niet geweest ? vroeg Raffles, wiens ongerustheid ieder oogenblik toenam.

— Zooals gij zegt. Toen ik gisteren eens informeerden wilde, hoe mijn lieve Suzanne het bij mijn vriendin maakte, kreeg ik tot mijn grooten schrik eenige oogenblikken later telegrafisch bericht, dat Suzanne in het geheel niet bij mijn vriendin was geweest.

— Wat deed gij toen ?

— Ik liet mij onmiddellijk naar Neuilly brengen en daar liet mijn vriendin mij een briefje van Suzanne zien, waarin deze haar mededeelde, dat zij tot haar spijt verhinderd was om te komen. Zij zou haar komst eenige dagen uitstellen. Dit briefje was gedateerd juist op den dag, waarop zij vertrok !

— Prachtig bedacht ! bromde Raffles in zich zelf.

Daarop vervolgde hij luid :

— Wilt gij mij het adres en den naam van uw vriendin opgeven ?

— Barones de Beaupreux, Avenue Longchamps.

Raffles noteerde het adres in zijn opschrijfboekje en vroeg toen verder :

— Wat hebt gij toen gedaan ?

— Dat kunt gij wel denken, mijnheer ! Ik heb mij onmiddellijk in verbinding gesteld met het hoofdbureau van politie. Het was omstreeks tien uur in den morgen op gisteren, toen ik bij mijn vriendin vandaan kwam, doodelijk ongerust en vastbesloten om desnoods de helft van mijn vermogen uit te loven, om Suzanne terug te vinden.

— Toen is de politie zeker aanstonds aan het werk gegaan ?

— Dadelijk, mijnheer — zonder eenig resultaat evenwel ! Ik moet trouwens erkennen, dat de hoofd-commisaris van politie, de Blécourt, al dadelijk zeide, dat het buitengewoon moeilijk zou zijn, het jonge meisje op te sporen. Raffles knikte somber met het hoofd.

— Daaraan had hij gelijk, gravin !

Een smartelijke trek verscheen op het gelaat van de oude dame.

— Het moet wel, want hun pogingen bleven volmaakt vruchteloos. Ik had hun verzocht, eenige malen bij mij te komen, teneinde mij

het resultaat hunner onderzoekingen mede te deelen, maar om tien uur in den avond was er nog niet het minste spoor gevonden. Toen schoot mij te binnen, wat Suzanne mij eens had toevertrouwd, misschien bewogen door een voorgevoel. Ik begaf mij per auto aanstonds naar het dichtstbijzijnde postkantoor en gaf daar telegrafisch de advertentie aan de „Times” op — welke gij kent!

— Gij hebt er goed aan gedaan, gravin! zeide Raffles.

— Gij hoopt Suzanne dus terug te brengen? riep de gravin levendig uit, terwijl zij een stap op Raffles toe deed, maar aanstonds weder bleef stilstaan.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik wil doen, wat ik kan, gravin, maar ik mag u volstrekt niet met hoopvolle verwachtingen paaien. Het zal zeer, zeer moeilijk zijn. Laat mij u nog enkele vragen mogen stellen.

— Ik luister!

— Is Suzanne met uw eigen auto naar Neuilly vertrokken?

— Neen, mijnheer! Zij moest een huur-auto nemen, op het laatste oogenblik bleek de auto onbruikbaar te zijn — er mankeerde iets aan den motor, dat een langdurige reparatie noodzakelijk zou maken. Ik heb den wagen dan ook vier dagen moeten missen.

— Hoe lang duurt de rit van hier tot het huis van barones de Beaupreux?

— Ongeveer drie kwartier!

— Is de rit overdag gemaakt?

— 's Avonds mijnheer! De duisternis was reeds gevallen.

— Ik dank u, gravin! Een en ander staat natuurlijk met elkaar in verband!

Raffles greep zijn hoed en maakte een korte, hoffelijke buiging voor de gravin.

— Wij gaan aanstonds aan het werk! Maar nogmaals — vlei u vooral niet met een hoop die misschien toch niet verwezenlijkt kan worden, gravin! Ik vrees, dat wij met zeer sluwe schavuiten te doen hebben.

Hij wierp Charles een snellen blik toe, die op zijn beurt een zwijgende buiging voor gravin de Noailles maakte en daarop verlieten beide vrienden haastig het vertrek.

HOOFDSTUK III.

EEN VRUCHTELOOS ONDERZOEK.

Raffles trok Charles mede en begaf zich met snelle schreden naar de autogarage, die zich tamelijk ver achter in den tuin bevond.

Daar kwam hun een jonge chauffeur tegemoet, die hen met een tamelijk verbaasd gelaat vroeg, wat zij wenschten.

— Wij zijn detectives, jonge man! antwoordde Raffles kortaf.

— Als gij komt om onderzoek te doen naar de verdwijning van mejuffrouw Suzanne, dan hoop ik, dat gij meer succes zult hebben dan uw voorgangers! bromde de chauffeur.

— Mijn voorgangers kunnen wel ezels geweest zijn! hernam Raffles kalm. En laat mij nu de garage maar eens zien.

De chauffeur trad op de deur van de auto-loods toe en Raffles en Charles volgden hem.

Het was een betrekkelijk kleine ruimte, die slechts plaats bood voor een fraaie Limousine.

— Dit is de wagen? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer.

— Wat mankeerde er aan den motor?

— Een van de zuigerstangen was gebroken! Raffles glimlachte.

— Een weinig voorkomend gebrek, nietwaar? vroeg hij.

— Zeer weinig voorkomend, mijnheer! antwoordde de chauffeur. En gij moet weten, dat deze auto van een der beste fabrieken is.

Raffles had het einde van den zin niet eens gehoord, en was naar het kleine raam gelopen, dat op ongeveer anderhalven meter boven den grond was aangebracht boven de deur, en de garage verlichtte.

— Sluit gij dit raam altijd 's avonds? vroeg hij, zich tot den chauffeur wendende.

— Altijd, mijnheer! Er is een luik voor, zooals gij ziet!

— En hebt gij niets aan dat luik gezien, op den morgen, waarop mejuffrouw Suzanne naar Neuilly zou vertrekken?

— Niets, mijnheer.

— Ik wist het wel, dat wij met buitengewoon schranderere schavuiten te doen hebben! bromde Raffles.

Hij nam een klein krukje, ging er op staan en bekeek zorgvuldig het raam, het luik en de knip, waarmede het van binnen werd bevestigd, eerst met het bloote oog, vervolgens met een vergrootglas.

Charles die naderbij was gekomen, hoorde aan het tevreden gebrom van zijn vriend al spoedig, dat deze eenige ontdekkingen had gedaan.

Geen vijf minuten later sprong Raffles weder van het krukje en riep uit:

— Het is zooals ik dacht — de kerels zijn door dit luik naar binnen gedrongen, hebben

een van de zuigerstangen met een paar hamerslagen doen breken en zijn weer langs denzelfden weg vertrokken, waarop zij de knip op haar plaats hebben bevestigd, door middel van een ijzerdraad en een lus, welke zij door een klein gaatje in den raampost hadden gestoken.

Hij liep even heen en weder en richtte zich toen plotseling weder tot den chauffeur.

— Maakt gij de garage vaak schoon?

— Iederen dag, mijnheer! De gravin is in dat opzicht zeer streng.

— Alles goed en wel, maar die zindelijkheid bakt ons een leelijke poets, viel Raffles hem in de rede. Alle voetsporen zijn nu natuurlijk uitgewischt. Ik behoef de auto niet eens te onderzoeken, want die zult gij ook wel hebben schoongemaakt! En bovendien is zij onder de handen der reparateurs geweest.

Hij zuchtte, wierp nog een blik om zich heen en verliet toen langzaam de garage.

— Ik was er al bang voor, zeide hij op zachten toon tot Charles.

Plotseling keerde hij op zijn schreden terug en vroeg den chauffeur, die reeds weder aan het werk was gegaan:

— Zijn hier in de laatste dagen wel eens gasten gekomen, wier gelaat gij nog nooit gezien hebt?

De chauffeur dacht even na en antwoordde toen haastig:

— Ja zeker, mijnheer! Sedert een paar dagen kwam hier een heel beroemde professor, die met een heel raar accent sprak. Hij scheen veel belang te stellen in juffrouw Suzanne.

Raffles had Charles met zulk een drift bij den arm gegrepen, dat de jonge man moeite had een kreet van pijn te onderdrukken.

Het gelaat van den Grooten Onbekende had een vreeselijke uitdrukking gekregen.

— Hij! Hij is het dus!

Sissend kwamen de woorden er uit en de grijze oogen blonken nu als het lemmet van een mes, koel en hard.

— Je denkt dus, dat professor Shydrift... begon Charles op zachten toon.

— Stil! viel Raffles hem in de rede. We zullen er aanstonds over spreken. Maar als hij dit werkelijk op zijn geweten heeft, laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Als hij zich aan het jonge meisje vergrepen heeft, dan zal ik hem met deze eigen handen verworgen!

Raffles had beide vuisten opgeheven en schudde ze nu dreigend tegen zijn onzichtbaren vijand.

Maar bijna aanstonds herkreeg hij zijn kalmte.

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen! zeide hij, terwijl de beide vrienden weder

langzaam naar het huis terug liepen. Dat kon alleen het werk zijn van den Koning der Misdadigers!

— Maar met welk doel...? vroeg Charles!

— Dat is, dunkt mij, nogal duidelijk! antwoordde Raffles. Hij slaat twee vliegen in één klap. Ten eerste weet hij zeer goed, dat hij zich aldus gruwelijk op mij kan wreken, en ten tweede, heeft hij in Suzanne de Vallois een kostbaar lospand, dat hem eenige honderduizenden francs kan opbrengen. Als hij het meisje eenmaal naar een veilige plaats heeft gebracht, waar hij haar buiten mijn bereik waant, dan zal hij wel aanstonds door een zijner vele slaven een zeer hoogen losprijs eischen! Bovendien kan hij haar dwingen haar naam te zetten onder een stuk, waarin zij afstand doet van een groot gedeelte van haar vermogen.

Op dit oogenblik stonden de beide vrienden weder voor de deur van het huis.

Raffles scheen in beraad te staan of hij naar binnen zou gaan of niet.

Zijn gelaat stond zeer ernstig.

— Ik geloof niet, dat het doel heeft om hier in huis nog eenig onderzoek in te stellen! zeide hij op moedeloozen toon. Hier is natuurlijk niets te vinden!

— Maar het briefje, dat Suzanne heet geschreven te hebben? vroeg Charles.

— Nu, dat is natuurlijk door Shydrift nageemaakt! bromde Raffles. Ik weet, dat hij een verbazend talent heeft voor het namaken van handschriften! Waarschijnlijk heeft hij kans gezien bij een zijner bezoeken hier in huis een paar regels schrift van Suzanne machtig te worden.

— Maar als wij eens onderzoek deden naar den chauffeur, die haar gereden heeft?

Weder haalde Raffles, nu eenigszins ongeduldig, de schouders op.

— Maar, beste jongen, denk toch eens even na! Als het een echte huur-chauffeur is geweest, dan zijn er twee dingen mogelijk: of de man is onderweg overvallen en onschadelijk gemaakt, en dan had de politie dit onmiddellijk moeten uitvinden, of wel, hij was een schurk, en heeft zich voor een hoog bedrag laten omkopen, teneinde Shydrift behulpzaam te zijn. In beide gevallen is het natuurlijk uitgesloten, dat wij op die manier op een spoor komen. Intusschen — wij zullen natuurlijk geen enkele gelegenheid mogen verzuimen!

De twee mannen verlieten den tuin, waarvan het hek door een bejaarden tuinman voor hen werd geopend.

Zij begaven zich aanstonds weder naar het Grand Hotel, en het eerste wat Raffles deed was zich in zijn kamer op te sluiten, met een

paar dozen Turksche sigaretten en onder het rooken daarvan alle mogelijkheden aan zijn geest te laten voorbijgaan, die zich in dit geval hadden kunnen voordoen.

Hij trachtte zich in den toestand van Shydrift te verplaatsen en ging toen achtereenvolgens alle kansen na, welke den Koning der Misdadigers geboden waren om veilig het jonge meisje te kunnen ontvoeren.

Drie uren liep hij onafgebroken in zijn vertrek heen en weder.

Totdat ten slotte zijn slapen bonsden van inspanning.

In dien toestand vond Charles hem, die het alleenzijn niet langer wist te verdragen en zijn kamer binnendrong.

Raffles zag Charles met doffe oogen aan.

— Niets! antwoordde Raffles heesch.

De jonge man ging zwijgend op een rust-bank zitten.

Ook hij had dien middag voortdurend over de geheimzinnige ontvoering van Suzanne de Vallois nagedacht, zonder evenwel eenig aanknoopingspunt te kunnen vinden.

Zwijgend bleven de mannen zoo een kwartier tegenover elkaar zitten.

Toen sprong Raffles plotseling op en riep uit:

— Ik kan hier niet langer blijven zitten! Wij moeten er uit! Deze werkloosheid zou mij vermoorden! Kom Charles, wij gaan de straat op!

De beide vrienden kleedden zich spoedig aan en verlieten het hotel.

— Als ik nu niet den heelen middag met vruchteloos gepeins had zoek gebracht, begon Raffles op bitteren toon, dan zou ik mij een lijst van alle autoverhuurders hebben verschaft!

— Wat ben ik dan blij, dat ik er om gedacht heb! riep Charles verheugd uit en met verhoogde kleur. Ik heb alle namen en adressen uit het adresboek overgeschreven.

Raffles klopte Charles op den schouder.

Al zijn energie scheen te zijn teruggekeerd.

— Daarvoor dank ik je, beste jongen! zeide hij. Dat spaart ons heel wat werk uit. Heb je het lijstje bij je?

— Hier is het! antwoordde Charles.

De beide vrienden sprongen in de eerste de beste huur-auto, nadat Raffles den chauffeur bevol had gegeven, achtereenvolgens alle chauffeurspatroons en eigen patroons af te rijden, welke het lijstje bevatten, al zou de rit ook tot middernacht moeten duren.

Slechts het vooruitzicht op een koninklijke fooi kon den chauffeur overhalen dezen langen tocht te ondernemen.

En het werd een zeer lange tocht — want pas om twee uur in den nacht hield de auto weder voor het Grand Hotel stil.

Slechts weinige minuten van al dien tijd

hadden Raffles en Charles besteed om ergens iets te eten, terwijl de auto voor de deur bleef wachten.

De chauffeur kreeg een vorstelijke fooi en reed weg, zeer voldaan over zijn avond.

Maar Raffles en Charles bestegen down en vermoeid en het hart van wraakgedachten vervuld, de trappen naar hun kamer.

Hun onderzoek had niet het minste resultaat opgeleverd.

Den volgenden dag, zeer vroeg, hervatte Raffles met ijzeren wilskracht het onderzoek.

Hij wist, voortreffelijk vermomd, het huis binnen te dringen, waar Professor Shydrift te Parijs placht te wonen, en zelfs zijn kamers te doorzoeken.

Maar hij vond er volstrekt niets, dat hem eenig aanknoopingspunt kon verschaffen.

Professor Shydrift scheen in dat opzicht even schrander te zijn als Raffles en in zijn particuliere woning nooit iets achter te laten, wat hem zou kunnen compromitteren.

Raffles wist de bureu en den portier handig uit te hooren, maar ook deze wisten niets anders te zeggen, dan dat Professor Shydrift juist zeven dagen geleden het huis verlaten had.

Hij had gebruik gemaakt van een fraaie, blijkbaar particuliere auto, waarachter een groote gele reiskoffer bevestigd was, en dit was alles, wat Raffles vernam!

Denzelfden middag bracht hij door met het onderzoeken van den weg, die van de woning van Gravin de Noailles naar die van Barones de Beaupreux voerde.

Daar er twee wegen waren, die bijna even lang waren, ging de geheele volgende dag verloren met het naspeuren ook van dezen tweeden weg!

Van hun kant zaten Charles en Henderson, die met hetzelfde vuur bezielde waren als dat zijner Lordschap scheen te verteren, geen oogeblik stil.

Ja, zij gunden zich zelfs bijna geen tijd om te eten, of om te slapen!

En toch — geen spoor — niets — niet de geringste aanwijzing — volstrekt niets!

Het scheen alsof Suzanne de Vallois, en met haar Professor Shydrift, door den grond waren gezonken!

Maar Raffles gaf het niet op!

Hij vermomde zich als een oud, eerwaardig heer en bezocht verschillende professoren, waarvan hij vernomen had, dat zij met Shydrift in meer of minder nauwe betrekking hadden gestaan of nog stonden.

Hij hoopte aldus te vernemen, of Shydrift wellicht in een onbewaakt oogenblik aan een dezer vrienden het doel zijner reis verraden had.

Maar ook deze poging bleef zonder eenig gevolg.

Shydrift was er blijkbaar de man niet haar, om zijn mond voorbij te praten!

Charles en Raffles onderzochten nogmaals met de grootste nauwkeurigheid de garage, het smalle tuinpad en den tuinmuur, in de flauwe hoop, eenig kleedingstuk of een verloren voorwerp te vinden — alles met denzelfden negatieven uitslag.

Zoo verliepen acht dagen.

De stemming van Raffles werd iederen dag meer gedrukt en somberder.

Wat de arme Henderson betreft — de brave kerel stond aan den rand van het graf!

Eenige malen vreesde Charles werkelijk, den trouwen chauffeur in een beroerte te zien blijven.

De echt Engelsche verwenschingen, welke hij Shydrift naar het hoofd slingerde zouden dien geleerde hebben doen ijzen, als hij ze had kunnen hooren.

Maar wat baatte dit alles?

Na verloop van een week was Shydrift nog even onvindbaar, als toen Raffles te Parijs kwam, al had deze ook duizenden francs besteed aan telegrammen naar ontelbare spoor-

wegstations in geheel Europa, met een korte beschrijving van het zoo zeer uiteenlopende tweetal.

Juist acht dagen nadat hij te Parijs was gekomen, begaf Raffles zich met een zwaar hart naar Gravin de Noailles.

— Ik moet het bekennen, Gravin — mijn pogingen waren vruchteloos! zeide hij op doffen toon tot de arme vrouw. Ik keer naar Londen terug, maar slechts om mij te voorzien van nieuwe hulpbronnen, waarover ik hier te Parijs niet in voldoende mate kan beschikken. Ik moet bijvoorbeeld mijn snelste auto, een motorboot, mijn motorrijwiel en nog vele andere zaken hier hebben. Maar ik bezweer u, dat ik het niet opgeef!

— Maar mijnheer! riep Gravin de Noailles op klagenden toon, het is nu twee weken geleden dat de ontvoering plaats had — het zal toch onmogelijk zijn nu nog het spoor van de ellendingen te ontdekken, die onze lieve Suzanne hebben ontvoerd.

Raffles balde de vuisten en zeide:

— Ik herhaal het, gravin — ik geef het niet op!

HOOFDSTUK IV.

EEN TWEEDE NOODKREET.

Dienzelfden avond keerden Raffles, Charles en Henderson eerst met den trein tot Calais, en vervolgens met de „Zeearend” naar Londen terug.

Zij kwamen daar om vier uur in den nacht aan.

Raffles was zeer stilzwijgend geweest en nimmer had Charles hem zoo bleek gezien.

Deze begreep, dat er spoedig een reactie moest komen, daar hij anders vreesde voor den gezondheidstoestand van zijn vriend, wien anders de zwaarste vermoeienissen niet konden deren.

Den geheelen volgenden dag besteedde Raffles aan het bijeenbrengen van de middelen, waarmede hij hoopte Shydrift te kunnen bestrijden.

Het vertrek naar Parijs was op den volgenden dag om tien uur 's avonds vastgesteld.

Maar een buitengewoon voorval bracht een geheel ommekeer in de plannen van den Grooten Onbekende.

Charles stond tegen de groote tafel bij het raam van de groote eetzaal leunend, de „Times” te lezen, toen hij plotseling een luiden kreet slaakte.

— Wat is er? vroeg Raffles, die juist was binnengekomen, terwijl hij zich haastig om-

wendde.

— De advertentie staat weder in de „Times.”

— Wat!?! riep Raffles uit. En anders niets?

— Ja — de naam eener stad! Cairo.

Met een snel gebaar nam Raffles Charles het blad uit de hand.

Hij wilde zich met eigen oogen overtuigen, of de jonge man goed gelezen had.

Toen begonnen zijn oogen weder met hun ouden glans te schitteren.

— Goddank! riep hij uit. Zij heeft waarschijnlijk gelegenheid gevonden om zich even aan zijn toezicht te onttrekken, of anders misschien een harer bewakers ongekocht en dit kleine telegram kunnen afzenden. Nu weet ik tenminste waar hij is, en hij zal mij niet ontkomen!

— Maar Shydrift zal toch de „Times” ook lezen en op zijn hoede zijn! merkte Charles op.

— Pardon — ik zal veel eerder dan dit nummer van de „Times” in Cairo zijn! zeide Raffles bedaard.

— Maar beste Edward — dit blad is reeds met de boot van hedenmiddag weggegaan! riep Charles verschrikt uit.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Denk je soms dat ik van een boot of een

spoor gebruik denk te maken, om dien schurk te straffen?

— Hoe denk je dan te reizen?

— Natuurlijk door de lucht!

Charles slaakte een kreet van vreugde.

— Daaraan had ik niet gedacht! riep hij uit. Je wilt zeker van de „Typhoon” gebruik maken.

— Ja! Het is mogelijk dat Shydrift eenigen tijd te Cairo blijft. En hoe eerder ik dan de resi gemaakt heb, hoe meer kans ik heb hem daar nog te vinden!

— Hoe lang zou de reis met de boot en het spoor ongeveer duren?

— Ongeveer zeven dagen! antwoordde Raffles.

— En in hoeveel tijd denk je den afstand met onze vliegmaschine af te leggen?

— In een halven dag!

— En wanneer vertrekken wij? vroeg Charles.

— Over twee uren!

Het begon den jongen man te duizelen.

Hij was reeds aan vele stoutmoedige avonturen van zijn vriend gewend, maar wat deze nu wilde ondernemen, leek hem het toppunt van buitensporigheid te zijn.

— Maar zullen wij in twee uren gereed kunnen zijn? vroeg hij.

— Het moet! antwoordde Raffles kortaf.

— Is de machine gereed? vroeg de jonge man.

— Als zij niet gereed is, moet Henderson haar aanstonds in orde maken. Zij bevindt zich in de geheime onderaardsche bergplaats naast het laboratorium. Kom spoedig, Charles maak je voor de reis gereed. Weinig, maar goede bagage?— je weet wat ik bedoel! Wat bedwelmende middelen, een paar gasbommen, onze revolvers en een paar geweren — dat zal wel voldoende zijn! Voor de rest moeten wij maar op ons goed geluk vertrouwen. Ik ben dezen keer minder John Raffles dan de Wrekende Gerechtigheid — en die behoeft geen mom voor te doen.

Charles snelde onmiddellijk naar zijn slaapkamer, om de noodige maatregelen te nemen.

Raffles ijelde naar de garage, waarboven zich de woning van Henderson bevond.

De brave chauffeur stond voor zijn geopend raam en kwam aanstonds naar beneden, want hij kende het gelaat van zijn meester goed en begreep aanstonds, dat er iets belangrijks op til was.

— Luister eens, Henderson, begon Raffles, toen de reus voor hem stond. Wij vertrekken aanstonds naar Cairo!

— Uitstekend, Mylord! zeide Henderson kalm.

— Maar wij gaan niet met een onzer booten en ook niet volgens den gewonen weg! vervolgde Raffles glimlachend. Is de „Typhoon” in staat om onmiddellijk op te stijgen?”

— Dat is te zeggen, Mylord — de machine is gedemonteerd, maar zij kan in anderhalf uur ineen worden gezet. De motor bevindt zich in uitstekenden toestand, ik heb de gascylinders pas eergisteren geheel opnieuw geladen.

— Zooveel te beter, Henderson, want wij vertrekken over twee uur hier uit het park!

— Ik zal zorgen dat alles gereed is, Mylord! antwoordde Henderson even kalm alsof zijn meester hem had medegegedeeld, dat er sprake was van een autotochtje door het Hyde Park.

— Ik zal aanstonds mijnheer Charles Brand bij je zenden, dan kunt gij beiden de machine langs de hellende tunnel naar het kleine grasveld in het midden van het park brengen.

Raffles snelde weder weg om Charles zijn verzoek over te brengen.

Hij trof den jongen man aan, terwijl deze vlug bezig was met het inpakken van eenige onmisbare kleedingstukken.

— Ik zou gaarne willen dat je aanstonds Henderson even ging helpen, beste jongen! zeide hij. De machine moet in elkander worden gezet, en naar het grasveld vervoerd.

— Zeg mij eens, Edward, vroeg Charles hoe ver bedraagt de afstand van hier tot Cairo?

— In rechte lijn vijf en dertig honderd kilometer!

— Wij vliegen dus over Frankrijk en Italië?

— Ja! Verder over Griekenland en Alexandrië. Als ik reken dat wij de machine zeshonderd kilometer in het uur laten afleggen, is dit ongeveer zes uur! Ik reken echter op hevigen tegenwind en andere wellicht onvoorziene zaken. Maar binnen een halven dag moeten wij bij Cairo kunnen landen.

Charles keek zijn vriend met groote oogen hoofdschuddend aan.

— Het is bijna niet te gelooven! mompelde hij. Wie zou dat nog slechts weinige jaren geleden voor mogelijk hebben gehouden?

— Kom — het beteekent nu niets meer! hernam Raffles. Wij zijn immers reeds den Atlantischen Oceaen ook over gevlogen. En ook dat werd eenige jaren geleden als een krankzinnige daad uitgekreten!

Charles had zijn valies gesloten en wendde zich naar de deur.

— Ik ga nu Henderson helpen! zeide Hij. Het is nu negen uur — om elf uur moeten wij dus weg zijn.

De jonge man knikte Raffles nog eens toe, en snelde toen door het groote, reeds geheel duistere park, naar het groote tuinhuis, onder welks vloer, diep onder den grond, zich het

geheime laboratorium van den Grooten Onbekende bevond.

Spoedig had hij zich bij Henderson gevoegd, die reeds eenige deelen van de „Typhoon” langs de flauw hellende tunnel naar boven had gebracht.

Toen de chauffeur van een dezer tochten was teruggekeerd, laadden de beide mannen den motor en de schroeven op een kleinen rolwagen en duwden deze zonder moeite door de onderaardsche tunnel naar het grasveld, dat door een rij van zware boomen omgeven was, zoodat het onmogelijk te zien viel, wat daar plaats had.

Zoodra zij alle stukken van de machine hadden vervoerd, begonnen zij het zonderlinge vliegtuig ineen te zetten.

Zij bevestigden de draagvlakken aan de aluminiumbuis, maakten daarop vervolgens het schuitje van de machine vast, bevestigden de horizontale en de verticale schroef op hunne assen en maakten de spandraden vast.

Vervolgens overtuigden zij zich, dat alle staaldraden van de stuurinrichting naar de beide roeren en het uiteinde der draagvlakken goed werkten, waarop zij ten slotte den motor lieten proefdraaien.

Beide schroeven bleken uitmuntend te werken evenals het geheele wonderbare mechaniek, hetwelk de Grootte Onbekende zelf had uitgevonden.

Ofschoon de motor slechts op een vijfde van zijn werkelijke kracht draaide, moest de machine met stevige kettingen geankerd worden, anders zou zij zeker met razende vaart zijn weggestoven.

Charles knikte tevreden en stelde den motor weder af.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide :

— Nog een half uur, Henderson ! Wij zullen nu voor de levensmiddelen gaan zorgen. Voor het overige is alles gereed. De machine bevindt zich in de beste orde.

Terwijl Henderson op zijn beurt een klein valies ging pakken, snelde Charles weder naar het huis, teneinde de groote blikken bus, die onder de zitbank geschoven kon worden, met verduurzaamde levensmiddelen te vullen, en voorts met eenige flesschen wijn, whisky en Victoriawater.

Om tien minuten voor elfen namen de mannen afscheid van den ouden Gaston, nadat deze zijn bevelen had ontvangen.

Raffles keek alles nog eens goed na, overtuigde zich dat de kleine watertank was gevuld, vergewischte zich van de aanwezigheid van compassen, luchtvaartkaarten, wapens en dekens en nam ten slotte zelf achter het kleine stuurwiel plaats.

Charles ging naast hem zitten, terwijl Hen-

derson een plaats kreeg echter de beide mannen.

Het sloeg op een naburige kerkklok juist elf uur, toen Raffles den voet op een kleine pedaal zette en aldus de horizontale schroef in beweging bracht.

De bladen begonnen eerst langzaam, daarna sneller te draaien en plotseling, als met een sprong, verliet de „Typhoon” de aarde en steeg lijnrecht in den donkeren zomerhemel omhoog.

Op een hoogte van ruim vijfhonderd meter bracht Raffles ook de verticale schroef in beweging, en nu schoot de machine zeer snel en steil de lucht in, tot zij een hoogte van bijna tweeduizend meter had bereikt.

Hier leek het, of de „Typhoon” even stil stond, als een arend, die op zijn wieken drijft, zoekend naar prooi.

Toen vielen de bladen van de horizontale schroef langzaam weder naast de as neder en het vliegtuig werd nu in duizelingwekkende vaart door zijn machtige machine over de nachtelijke hoofdstad van Engeland voortgejaagd.

De reusachtige stad Londen breidde zich als een zee van licht onder de luchtvaarders uit.

Raffles had het oog echter strak op het compas gericht.

Hij liet de machine draaien en stuurde nu in zuid-oostelijke richting tot hij de Theems bereikt had.

Zelfs op deze hoogte was de loop der rivier, die als metaal glansde, duidelijk zichtbaar.

Raffles versnelde voortdurend nog de vaart van de machine en spoedig bemerkte Charles die een blik op den snelheidsmeter had geworpen, dat de „Thyphoon” reeds bijna zeshonderd kilometer per uur aflegde.

Gierend streek de luchtstroom langs de stalen spandraden, die als een violsnaar trilden en een hoogen, zonderlingen toon voortbrachten.

Daar de draden niet alle even lang waren, was het, alsof er een reusachtige Aeolusharp bespeeld werd.

Binnen minder dan tien minuten tijds had het vliegtuig de Metropool achter zich gelaten.

Een kwartier later vloog het boven Calais !

Op dat oogenblik wendde Raffles zich om, bracht een soort kleinen scheepsroeper aan zijn mond en schreeuwde Henderson toe :

— Ga slapen, Henderson ! We zullen je wel weer wekken. Dan is het mijn beurt, en vervolgens zal mijnheer Brand wat gaan slapen.

Henderson gehoorzaamde onmiddellijk.

De zetels van het schuitje waren zoodanig vervaardigd, dat de ruggen omgeklapt konden worden en aldus een vrij gemakkelijk rustbed vormden.

Spoedig was de reusachtige chauffeur in een diepen slaap gedompeld, zoo rustig, alsof hij

zich op den grond bevond.

Zelfs meende Charles zich te verbeelden, dat hij het snurken van den braven kerel boven het gedaver van den motor uit hoorde.

Raffles en Charles verkwikten zich beurte-

lings met wat warm gehouden thee en wat geroosterd brood en toen vloog de „Typhoon” met een snelheid van zeshonderd vijftig kilometer per uur over Frankrijk.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC-verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van filmsterren in fraaie lijst ?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

HOOFDSTUK V.

DE ACHTERVOLGING BEGINT.

Zonder het oog van het compas af te houden, de rechterhand losjes om het wiel, stuurde Raffles zijn wonderlijke machine in zuid-oostelijke richting, dwars door Frankrijk.

Hij vloog zoo hoog, dat hij nauwelijks de lichten van de eene stad achter zich had gelaten, of reeds doemden die van de volgende aan den horizont op.

Spoedig was de stad Rheims bereikt.

Vervolgens vloog de machine over Vitry, de Fransche vesting Belfort, in een breed dal tusschen de Vogeezen en de Jura gelegen en om een uur zweefde de „Typhoon” op vijf duizend meter hoogte, terwijl de mannen zich wegens de hevige koude in hun pelsen hadden moeten wikkelen, boven de toppen der Berner-Alpen.

Reeds begon het in het Oosten te dagen.

Een dunne rose streep verhief zich langzaam boven den horizon.

Het was een onvergelykelyk schouwspel, dat zich aan de blikken van de beide mannen vertoonde.

Dicht onder hen spreidden zich te toppen der Alpen uit, met ongerepte sneeuw bedekt, die een voor een verguld werden door de stralen der opkomende zon.

Opgetogen bewonderde Charles het schouwspel.

Ook de ernstige blikken van Raffles rustten vol bewondering op het tooverachtig schoone landschap, dat zich als het ware onder de vleugels van de machine afrolde.

Om half drie was de „Typhoon” reeds over

geheel Zwitserland gevlogen en bevond zich nu boven de Po-vlakte.

Aan den horizon verhief zich, schitterend als een sprookjesstad, Venetië, de Stad der Lagunen, de Paarl van de Adriatische Zee.

Raffles raadpleegde zijn horloge, liet den rug van zijn eigen zetel omklappen, gaf Charles het stuurwiel over, en riep hem in het oor:

— Het is mijn tijd! Stuur de machine tusschen de beide oevers van de Adriatische Zee door en houdt recht op de straat van Otranto af. Vervolgens moet je op Kaap Matapon, de zuidelijkste kaap van Griekenland, aanhouden, Het zal dan tijd zijn om mij te wekken! En maak nu Henderson wakker!

Charles maakte den reus wakker, door hem aan een zijner beenen te trekken.

De chauffeur wreef zich de oogen uit, keek over den rand van het schuitje en was er bijna over heen getuimeld, zoozeer scheen het schouwspel, hetwelk hij nu te bewonderen kreeg, hem te treffen.

Hij zwaaide als bezeten met de armen en een strenge blik van Raffles was noodig, om er hem aan te herinneren, dat hij zich niet aan boord van een zeiljacht bevond, maar in een vliegmaschine van aluminium, die ternauwernood eenige honderden kilo's woog, op een hoogte van bijna drieduizend meter.

Henderson verkwikte zich spoedig met een kop thee, eenige gekookte eieren en wat geroosterd brood en boog zich toen over den rand van het schuitje, in extase voor hetgeen hij zag!

Links breidde zich de rotsachtige kust van Dalmatië uit, rechts de meer vlakke Oostkust van Italië.

En aan weerszijden verhieven zich bergen, links de Dalmatische Alpen, rechts de Apenijnen.

En vlak onder het schuitje breidde zich de Adriatische Zee uit, als een onmetelijke lap hemelsblauwe zijde.

Zelfs de grootste schepen geleken op dezen afstand slechts speelgoed.

Het was ook niet zeer waarschijnlijk, dat een van de reizigers op deze booten de kleine vliegmaschine, die zich met fabelachtige snelheid voortbewoog, zou opmerken.

Er was een stevige bries opgestoken, welke Charles trachtte te ontgaan, door hooger te stijgen, daar hij, volgens verzoek van Raffles niet lager dan twee duizend meter mocht dalen.

Deze manoeuvre bleek echter niet te helpen en de snelheid minderde vrij aanzienlijk.

De „Typhoon” moest tegen een fellen tegenwind optornen en legde zeker niet meer dan vierhonderd vijftig kilometer per uur af.

Het vliegtuig had juist de Straat van Otranto verlaten, toen het tijd was om Raffles te roepen.

Charles behoefde hem slechts even aan te raken en aanstonds opende Raffles de oogen.

— Waar zijn wij? vroeg hij eenvoudig.

— Wij hebben de Straat van Otranto verlaten. Ik houd nu op Kaap Matapon aan.

— Uitmuntend! Geef mij het stuurwiel nu maar! Ben je niet lager dan tweeduizend meter gedaald?

— Neen!

— Zouden we dus niet gezien zijn?

— Dat is bijna onmogelijk, Edward! Wel hebben wij zelf een aantal groote schepen ontwaard, maar het is onwaarschijnlijk, dat men ons aan boord van die vaartuigen zou hebben ontdekt.

— Ik mag het lijden! antwoordde Raffles droog.

— Waarom? vroeg Charles eenigszins verbaasd. Wat zou dat nog beteekenen?

— Wel — je hebt zeker wel eens van telegrammen en radiogrammen gehoord? Als men aan ons boord van een van die schepen werkelijk gezien heeft, dan zou er al spoedig een radiogram naar Rome worden gezonden! En van Rome naar Caïro is de afstand van een telegram niet zoo ver!

— Maar als wij dat aannemen, dan moeten wij ook vooropstellen, dat Shydrift spionnen aan boord van een van die schepen had!

— Dat stel ik ook voorop! hernam Raffles kalm. Je schijnt dien man niet te kennen.

Hij voert bevel over een onmetelijk leger misdadigers, grooten, zoowel als kleinen. Het is een goed georganiseerde macht, waarin zelfs een strenge tucht heerscht, en waarin straffen zoowel als belooningen voorkomen. Er zijn aanvoerders, die allen hun teekens en geheime correspondentie hebben, en boven allen staat de geheimzinnige figuur van Shydrift, die zich echter wel zal wachten, zich openlijk te compromitteeren! Als hij dat te Parijs gedaan heeft, dan is dit eenvoudig, omdat hij zich door zijn haat jegens mij heeft laten verblinden! Welnu, ik ben er zeker van, dat Shydrift, die wel weet met wien hij te doen heeft, er wel degelijk rekening mede houdt, dat ik hem door een of ander toeval op het spoor kom. En ga nu slapen — ik zal je even voor de landing wekken!

Charles strekte zich op zijn beurt uit, en daar hij de laatste was geweest om rust te nemen, sloten zijn oogen zich spoedig en weldra bewees zijn diepe ademhaling, dat hij sliep.

Juist vier uur later trok Raffles hem bij den arm.

De jonge man werd met een schok wakker, keek met nog dikke oogen om zich heen, alsof hij zich volstrekt niet begrijpen kon, waar hij zich bevond en wierp eindelijk een blik over den rand van het schuitje op de aarde.

Maar zijn oog rustte slechts op een ondoordringbare, wattige laag — de aarde werd aan zijn oog onttrokken door een dikke wolkbank.

— Zijn wij zoo hoog? riep hij Raffles toe.

— Op zes duizend meter! antwoordde deze glimlachend. Wij zijn juist boven een zware wolk.

— Waar zijn wij ergens?

— Tusschen Alexandria en Caïro. Wij hebben den Nijl nu juist onder ons.

— Waarom ben je nog niet geland?

— Omdat ik eerst een goede plaats wilde uitzoeken!

— Zijn de inlanders hier gevaarlijk?

— Niet in het minst! We zijn hier gelukkig in een beschaafde streek!

— Maar men zal ons zien dalen!

— Dat is helaas niet te vermijden! Maar zoowel in Alexandria als in Caïro ligt een garnizoen en daarbij zijn ook vliegers, die natuurlijk herhaaldelijk oefentochten maken. Ik hoop, dat men onze machine niet aanstonds als een vreemden vogel zal herkennen. Ik zal de snelheid zooveel mogelijk matigen en Henderson moet de horizontale schroefas aanstonds demonteeren.

Het bevel werd aan den chauffeur overgeschreeuwd door den scheepsroeper.

Henderson haalde zijn gereedschapstasch te voorschijn en had na tien minuten de holle

stalen as, met haar vier thans bewegingloos neerhangende schroefbladen, isogemaakt en op den bodem van het schuitje neergelegd.

Op dat oogenblik scheen er eenige beweging te komen in de wolkenlaag.

Er werd een weinig blauw zichtbaar en daardoorheen kon men een zeer klein gedeelte van de Nijloevers onderscheiden.

Raffles liet de machine eenige groote cirkels beschrijven, die haar hoe langer hoe dichter bij de aarde brachten, terwijl hij de snelheid aanzienlijk matigde.

Op een hoogte van vijfhonderd meter gekomen en na zorgvuldig de plek zijner landing te hebben uitgezocht, zette Raffles den motor af en landde met een zweefval, die de bewondering zou hebben opgewekt van de beste Engelsche vliegers.

Raffles had het punt zijner landing zeer goed uitgekozen.

Hij was op den rechter oever van den Nijl neergestreken, dicht bij een klein dorpje, dat niet meer dan een dertigtal rieten huizen telde.

Eenigszins schuw, maar toch niet verschrikt, kwamen de bewoners toelopen.

Raffles, Henderson en Charles stegen uit.

— Waar is uw opperhoofd? vroeg Raffles op vriendelijken toon.

Hij had de vraag in het Engelsch gesteld, maar een paar inwoners met een schrander uiterlijk schenen hem toch aanstonds te hebben begrepen.

Zij wezen op een huis, dat eenigszins boven de andere uitstak en wit gepleisterd was.

Hij trof daar een ouden man aan met een eerwaardig gelaat en langen, witten baard, die blijkbaar als een soort burgemeester van het vlek beschouwd moest worden.

Raffles verklaarde hem, dat hij een noodlanding had moeten maken en vroeg hem verlof, zijn vliegmaschine tegen een goede belooning in een groote schuur, welke hij dicht bij de woning gezien had, te mogen onderbrengen, totdat hij in staat zou zijn, haar terug te halen.

Het opperhoofd stemde aanstonds toe.

Maar de prijs scheen Charles wel wat buitensporig hoog.

De man vroeg, alsof het voor hem een dagelijksche gewoonte was vliegtuigen van vreemdelingen te herbergen, met een effen gezicht, honderd pond bewaarloon.

Charles wilde reeds een tegenwerping maken, maar Raffles legde hem met een gebaar het stilzwijgen op.

— Ik wil u dien prijs betalen! zeide hij. Maar waarborgt gij mij dan, dat ik haar in ongeschonden staat terugvind!

— Dat doe ik, Sahib! Wie het waagt een vinger naar uw wondervogel uit te steken, krijgt honderd stokslagen op de voetzolen.

— Dat is een slag per pond sterling! merkte Henderson op, die naderbij was gekomen en aan de deur was blijven staan. Men moet zeggen, dat de prijzen in dit land niet voor de poes zijn.

— Gaat er spoedig een trein naar Cairo? vroeg Raffles met een bestraffenden blik op zijn chauffeur.

De grijsaard keek Raffles verwonderd aan.

— Er gaan dagelijks twee treinen van Alexandria, Sahib, maar deze stoppen nergens!

— Wat een inrichting! bromde Henderson toornig. In welk land zijn wij hier?

Raffles wendde zich langzaam om, keek Henderson strak aan en zeide:

— Vriend Henderson, deze opmerkingen zijn hier niet ter plaatse. Wees zoo goed om dat te bedenken! Hebt gij hier paarden? vervolgde de Groote Onbekende.

De oude man scheen zich te bedenken, alsof deze eenvoudige vraag vol voetangels en klemmen was.

Toen legde hij den wijsvinger tegen zijn zeer grooten, rechten neus en antwoordde afgemeten:

— Zeer weinig paarden, Sahib!

— Zijn de paarden hier zoo schaarsch! vroeg Raffles eenigszins verbaasd. Ik dacht juist dat men ze in deze streek zeer veel aantrof.

— Vroeger, Sahib, vroeger! viel de grijsaard hem haastig in de rede, terwijl hij zijn langen witten baard streefde en Raffles een sluwen blik toewierp.

— Nu goed! merkte Raffles eenigszins ongeduldig op. Het kan mij overigens niet schelen of hier veel of weinig paarden zijn. Zeg mij slechts of ik er drie kan huren!

De grijsaard sloeg de handen boven zijn eerwaardig hoofd ineem.

— Drie paarden, Sahib! kreet hij. Dat zal zeer duur zijn! Want, zooals ik zeg — de paarden zijn schaarsch. Ik weet niet eens of er hier wel drie te vinden zijn.

Raffles keek den man strak aan.

Hij begon hem te doorzien.

— Noem mij den prijs! zeide hij kortaf.

— Nu — mij dunkt dat vijftig pond per stuk niet te veel is?

Een kernachtige Londensche vloek, met kracht uitgestooten, deden Raffles en Charles tegelijkertijd omkijken.

De krachtterm was ontsnapt aan den mond van Henderson, die zich onmogelijk had kunnen inhouden en nu met neergeslagen oogen den blik van zijn meester trachtte te ontwijken.

— Gij schijnt mij zoeven niet goed te hebben verstaan, Henderson? vroeg Raffles op strengen toon.

— Jawel, Mylord, antwoordde Henderson. Maar — gij moet het mij vergeven — ik schrok

zoo van dien prijs!

— Wij kunnen toch evengoed muilezels huren!

— Dat zou niet gaan, Sahib! zeide de oude man, wiens oogen van hebzucht glinsterden. Er heerscht nu op hevige wijze mond- en klauwzeer onder de muilezels.

Raffles en Charles keken elkaar meesmuilend aan.

Zij begrepen zeer goed, wat zij van dit „mond- en klauwzeer” moesten denken.

Raffles besloot er een einde aan te maken.

Hij trad op het opperhoofd toe, keek hem eens goed aan en zeide toen:

— Hoor eens hier, mijn goede vriend! Gij verschaft mij nu aanstonds drie van uw beste paarden, die ik voor dezen dag wil huren tegen vijftig pond per stuk! De dieren moeten over een kwartier gereed staan! Hebben wij elkander goed begrepen?

De burgemeester schoen nog even te weifelen, maar er lag iets in den blik van den man die tegenover hem stond, dat hem ried, niet het onderste uit de kan te willen hebben.

Hij gaf dus eenige bevelen aan een paar rondslenterende bedienden en tien minuten later stonden er drie zeer goede paarden voor de deur van de hut, die blijkbaar zooeven van de weide waren gehaald.

Zij waren volgens de Europeesche wijze getuigd, hetgeen er op wees, dat de brave grijsaard er een soort van beroep van maakte, paarden te verhuren aan degenen die niet van den trein konden of wilden gebruik maken.

Raffles ging zich overtuigen, dat de „Typhoon” veilig onder dak was gebracht in een groote loods, en besteeg toen zijn paard, welk voorbeeld aanstonds door zijn beide metgezellen werd gevolgd.

De rit naar Caïro had zonder eenig ongeval plaats.

Omstreeks twaalf uur in den middag, na een tamelijk geforceerden rit, die vrij veel van de paarden gevergd had, kwamen de reizigers te Caïro aan.

Onmiddellijk begaf Raffles zich naar den Engelschen concul en legitimeerde zich als Lord Devonport, van wien hij de noodige papieren bij zich had en deed aanstonds onderzoek naar een Engelschman van buitengewone lengte, vergezeld door een Fransch meisje van groote schoonheid.

Hij beschreef het uiterlijk van Shydrift zoo goed mogelijk en wachtte in spanning het antwoord.

De consul haalde echter eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar

Caïro is niet wat het een halve eeuw geleden was. Men behoeft zich geen passen meer te verschaffen en kan ongehinderd reizen waarheen men wil. Ik kan dus niet inzien, wat de heer, die gij mij beschrijft, op mijn kantoor te maken zou hebben gehad.

— Dat begrijp ik, mijnheer de consul! hernam Raffles kalm. Maar ik moet u zeggen dat hier sprake is van eene ontvoering.

De consul hoorde verbaasd op.

— Dan zult gij u moeten wenden tot de politie! zeide hij toen. Ik moet u echter zeggen, dat mij niets van dien aard ter oore is gekomen.

— Zou men het u in uw qualiteit van consul hebben medegedeeld?

— Ongetwijfeld, Mylord! Ten minste als gij zeker zijt, dat het een Engelschman is.

— Ongetwijfeld!

— Welnu — mij is niets van dien aard ter oore gekomen!

— Dan blijft mij niets over dan u te bedanken, mijnheer de consul! Alleen wensch ik nog gaarne te vernemen, waar zich het hoofdbureau van politie bevindt!

Raffles ontving het adres en begaf zich er aanstonds heen.

Hij had Charles en Henderson achtergelaten in het Palace Hotel, daar hij zoo vrij mogelijk in zijn bewegingen wilde zijn.

Op het politiebureau wist men hem echter geen inlichtingen te geven.

De waarheid gebiedt zelfs te verklaren, dat de hoofdcommissaris van politie van de geheele zaak niet veel geloofde en Raffles voor een gek aanzag.

Maar de Groote Onbekende gaf zijn onderzoek nog niet op.

Hij haastte zich naar het Palace Hotel, liet zich een reisgids geven, benevens het adresboek van de stad en zocht de namen van de verschillende stoomvaartmaatschappijen op.

Hij stelde zich aanstonds telefonisch met alle kantoren dezer maatschappijen in verbinding, met een taaie wilskracht, die de bewondering van Charles en Henderson opwekte.

Bijna drie kwartier bleef Raffles in het kleine telefoonhokje, tot groote woede van eenige reizigers, die buiten de deur van de telefooncel stonden te wachten.

— Gij schijnt het zeer ver te hebben gebracht in het telefoneeren, mijnheer! zoo wendde zich een reusachtige man, met vuurrood haar en handen als smidshamers, tot Raffles, toen hij de deur van de telefooncel opende.

Raffles wierp den man een ijskouden blik toe en zeide op scherpen toon:

— Ik zou u kunnen toonen, dat ik het ook nog in andere dingen ver gebracht heb, mijnheer! en vervolgde toen zijn weg, terwijl de

groote man met het roode haar als een kanonskogel in de telefooncel verdween.

Deze cel bevond zich in de vestibule van het Hotel en Charles en Henderson zaten op eenigen afstand te wachten.

Aanstands zag de jonge man aan het gelaat van zijn vriend, dat deze op een spoor was.

— Je hebt iets ontdekt? vroeg hij.

— Ik geloof het wel! antwoordde Raffles zachtjes. Ga mede naar mijn kamer.

Vlug begaven de drie mannen zich naar de kamer, welke Raffles op de eerste verdieping van het hotel besproken had.

— Ik heb bij alle stoomvaartmaatschappijen geïnformeerd en tevens aan het spoorwegstation. Shydrift is niet met den trein vertrokken, maar heeft te Caïro een boot van een Nederlandsche Stoomvaartmaatschappij genomen, die naar Batavia op weg was!

Charles slaakte een kreet van teleurstelling.

— Dan kunnen wij de achtervolging wel opgeven! meende hij.

— Dat zie ik volstrekt niet in! hernam Raffles kalm.

— Maar de professor is ons nog minstens tien dagen vooruit!

— Die kunnen wij inhalen! hernam Raffles kalm. Er is nog niets verloren.

— Maar je weet volstrekt niet, waar hij de boot zal verlaten! zeide Charles die nog lang niet overtuigd was.

— Hij verlaat de boot te Aden weer!

— Hoe weet je dat?

— Omdat hij plaats en tot die stad besproken heeft.

— Dat is wat anders! hernam Charles vrolijk. En wat denk je nu te doen? Wij gaan nu zeker ook aanstands naar Aden?

— Neen! antwoordde Raffles, dat zou geen nut hebben, want wij zouden daar aankomen, nadat hij die stad aan het zuidelijke uiteinde van de Roode Zee reeds weder zou hebben verlaten.

— Maar wat dan?

— Ik zal aanstands een telegram zenden naar de politie te Aden en naar de aanlegplaats van de boot, misschien kan men mij daar wel inlichten.

Zonder het antwoord van Charles af te wachten, snelde Raffles de kamer uit, verliet het hotel, wiepr zich in een voorbijrijdende taxi en zond een kwartier later een tiental telegrammen met betaald antwoord naar Aden af.

Toen keerde hij weder naar het hotel terug, waar de vrienden vol ongeduld het antwoord verwachtten.

Het kwam spoediger dan zij verwacht hadden.

Reeds om vier uur in den middag van denzelfden dag kwam er een telegram aan het adres van Lord Devonport, afgezonden door de directie van de Nederlandsche Stoomvaartmaatschappij.

Het luidde lakonisch: „Engelschman volgens opgegeven signalement en jong meisje zes dagen geleden te Aden aangekomen! Vertrokken denzelfden dag per Engelsche pakketboot naar Bombay!”

— Ik dacht het wel! riep Raffles uit, nadat hij het telegram gelezen had.

— Maar wat nu? riep Charles. De Engelsche mailboot doet slechts vier dagen en nog minder over de reis van Aden naar Bombay. Hij moet daar dus reeds twee dagen geleden zijn aangekomen.

— Welnu, dan zullen wij ons wat haasten! was alles, wat Raffles opmerkte.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK VI.

PER VLIEGMACHINE OVER ARABIË EN ENGELSCH-INDIË.

De drie mannen gebruikten een stevigen maaltijd, kochten nog wat geconserveerde levensmiddelen in en bestegen om zes uur in den avond opnieuw hun paarden, die hun in ge-

strekten galop, afgewisseld met een kort stondigen draf, waaraan echter de Arabische paarden niet gewend zijn, naar het gehucht aan den Nijl terugbrachten.

Het was elf uur en zeer donker, toen de machine weder werd te voorschijn gehaald, en, na grondig door Henderson te zijn nagezien, werd bestegen.

Spoedig verhief de wonderlijke vliegmachine zich in de lucht, den grijsaard en zijn trawanten in een staat van bijgeloovige bewondering achterlatend, maar overigens zeer tevreden met de zaak, welke zij gedreven hadden.

Zoodra de vliegmachine op ongeveer duizend meter hoogte was gekomen, raadpleegde Raffles, die weder aan het roer had plaats genomen, het compas en hield toen in oostelijke richting aan.

Met buitengewone snelheid vloog de „Typhoon” over het Arabische schier-eiland.

Ofschoon hij niets gevraagd had, begreep Charles aanstonds, dat zijn vriend den kortsten weg zou kiezen en dus aanhield op Basra, gelegen aan de noordelijke kust van de Perzische Golf.

De afstand van Cairo tot Basra in vogelvlucht bedroeg vijftienhonderd kilometer.

Indien er geen ongelukken gebeurden, mocht Raffles er dus op hopen, dat hij in iets minder dan drie uur de beroemde Perzische stad zou hebben bereikt.

Henderson kreeg bevel om zich ter ruste te begeben, en de brave kerel behoefde daar niet rouwig om te zijn, want het landschap, waarover zij vlogen, had weinig aantrekkelijks.

Inderdaad, de vliegmachine bewoog zich met ijzingevekkende snelheid boven de streek van El Hamed, die slechts door een enkele rivier besproeid wordt, waar de steden zeer schaarsch zijn en waar de woestijn zich bijna onafzienbaar voor het oog uitstrekt.

Zich steeds op een hoogte van misschien duizend meters houdend, stuurde Raffles de vliegmachine in kaarsrechte richting op het doel af.

Juist op den aangegeven tijd, om twee uur in den nacht, zweefde de vliegmachine boven Basra.

Rechts zagen zij de lichtblauwe wateren van de prachtige Perzische Golf.

Raffles wachtte er zich wel voor, Henderson te wekken. Hij liet den braven kerel kalm doorslapen, daar hij toch niet voornemens was, nog te landen.

Dat behoefde ook niet, want er bevonden zich levensmiddelen voor eenige weken aan boord van het luchtship en water in overvloed.

Bovendien zou de vurige begeerte van Raffles om zijn doodsvijanden te achterhalen, hem toch belet hebben, zijn tocht noodeloos te onderbreken.

De zon was opgekomen en verlichtte het schoone Perzische landschap, dat zich onder hen uitbreidde.

Raffles hield nu de kust ten Noorden van de Perzische Golf, teneinde zoodoende Bombay te bereiken.

Hij hield nu recht op Lar aan, op ongeveer 600 kilometer afstand van Basra gelegen, en dat om vier uur in den morgen bereikt werd.

Even later vloog de machine boven de Golf van Oman, teneinde den weg naar Bombay eenigszins te verkorten.

Henderson werd wakker gemaakt en Raffles verzocht Charles op zijn beurt te gaan slapen, ofschoon de jonge man zich trachtte te verzetten, aanvoerende, dat zijn vriend te veel van zijn krachten zou vergen.

Raffles haalde echter zijn schouders op en herhaalde zijn verzoek.

Zonder de snelheid van de machine een oogenblik te verminderen, stuurde hij haar op Bombay af.

Traag verlieten de uren.

Niets werd gehoord dan het snorren van de schroef, die met verbazende snelheid rond-draaide.

Eindelijk kwam de hoofdstad van Engelsch-Indië aan de kim in het gezicht.

Het was op dat oogenblik drie uur in den middag.

Raffles maakte Charles wakker, daar hij wel begreep, dat deze het schoone schouwspel niet gaarne zou willen missen.

En de jonge man slaakte dan ook een kreet van verrukking, toen hij het oog wierp op het heerlijk tafereel, dat zich onder hem uitstreekte.

Op eenige kilometers van de stad liet Raffles de machine aanzienlijk stijgen, daar hij zich zooveel mogelijk aan het oog der inwoners wilde onttrekken.

Spoedig bevonden zij zich boven een plek, die geheel verlaten scheen te zijn.

Zoo ver het oog reikte, strekte zich een kale zandvlakte uit, alleen door den spoorweg doorsneden.

Links was een lage heuvelkam zichtbaar, terwijl zich rechts de Arabische Zee in al haar pracht uitstreekte.

In groote spiralen liet Raffles de vliegmachine dalen.

Ten slotte streek de „Typhoon” zachtjes op het volmaakt vlakke strand neder.

Niemand was er heinde en ver te zien.

Maar aan den horizon op nauwelijks vijf kilometer afstand konden de reizigers de minarets van Bombay duidelijk onderscheiden.

Zij stapten uit, teneinde hunne door het zitten verstijfde ledematen weder wat lenig te maken.

Raffles liep in gedachten heen en weder en liet zijn blikken over de golven dwalen.

Toen schoen hij een snel besluit te nemen.

— Luister eens, vrienden, zeide hij. Ik be-geef mij zoo snel mogelijk naar de stad. Wij zijn hier niet ver van den grooten weg langs de zeekust af, en daar zal ik gemakkelijk een voertuig kunnen krijgen. Gij beiden houdt de wacht bij de vliegmaschine en stijgt aanstonds op, als er verdachte personen naderen — waaronder ik ook de politie reken! Het is niet noodig, dat men de machine onderzoekt, zoolang dit slechts even vermeden kan worden.

— Denk je lang weg te blijven? vroeg Charles.

— Niet langer dan noodig is, om mij op de hoogte te stellen omtrent het verblijf van Shydrift! Ook te Bombay zal zijn lange gedaante wel de aandacht hebben getrokken.

— Hoe verklaar je het, dat Suzanne nooit schijnt te hebben getracht, zich uit zijn klauwen te redden? vroeg Charles.

— Ik vermoed, dat de ellendeling haar steeds onder invloed van een of ander verdoovend middel houdt!

— Maar de advertentie?

— Die kan zij in een heldere bui en in een onbewaakt oogenblik aan een met veel geld omgekocht inlander hebben overgegeven! En nu moet ik gaan! Waakt en ziet goed uit je oogen! Als je moet opstijgen, tracht dan op ditzelfde punt weder te dalen! Vóór hedennacht twaalf uur ben ik terug!

Een krachtige handdruk, en Raffles liep met snelle schreden naar het duin, dat zich op eenigen afstand verhief en aan gene zijde waarvan zich de spoorweg van Bombay naar Surat bevond.

Charles en Henderson bleven alleen achter.

De uren verlieden. Zij gebruikten hun middagmaal, gereed gemaakt op de electriche kookstellen der vliegmaschine, en sliepen om beurten eenige uren.

Tegen het vallen van den avond naderde een groep van omstreeks acht mannen uit de richting van de stad.

Charles en Henderson keken elkander aan. Het groepje kwam langzaam naderbij, hield toen stil, scheen te beraadslagen, en hervatte zijn tocht.

— Opstijgen, Henderson! beval Charles. Die lieden bevallen mij volstrekt niet! Haast je!

De beide mannen sprongen in het schuitje, Charles bracht den motor in beweging en dadelijk steeg „De Typhoon” pijlsnel de lucht in.

Het was geen oogenblik te vroeg.

Geweerschoten knalden en eenige kogels vlogen rakelings langs de wanden van het schuitje.

De duisternis viel nu snel, maar Charles waagde het toch niet, reeds aanstonds weder te dalen. Hij bleef eenige uren op groote hoogte

rondvliegen. Een blik op zijn horloge deed hem verschrikt naar het hoogtestuur grijpen.

— Wij moeten dadelijk dalen, Henderson! Het is bijna elf uur!

De machine beschreef eenige groote cirkels en daalde snel.

Op honderd meter van de aarde vernamen de beide mannen opnieuw het knetteren van geweschoten!

— Laat het zoeklicht werken! schreeuwde Charles door een angstig voorgevoel verontrust.

Henderson haalde een kleinen hefboom over, en aanstonds straalde een felle lichtbundel uit het toestel, die een groot deel van het strand daghelder verlichtte. En in dat licht zag Charles Raffles met verbazende snelheid als een hert over het strand ijlen, achtervolgd door een acht-tal mannen, die hun geweren op hem afgeschoten, terwijl Raffles zich telkens even omdraaide, om zijn revolver op de achtervolgers af te vuren.

Charles begreep aanstonds het groot gevaar, waarin zijn vriend verkeerde! Hij matigde de vaart van het vliegtuig zooveel mogelijk, daalde nog meer, en streek, zonder den motor geheel af te zetten, op het strand neder, een veertigtal meters achter Raffles.

Deze begreep onmiddellijk!

Hij liet de machine op zich afkomen, dook onder een der draagvlakken door, greep met de behendigheid van een acrobaat den rand van het schuitje en slingerde er zich overheen, juist toen Charles die al zijn bewegingen in het oog had gehouden, den motor weder op volle kracht liet werken!

De machine steeg als een pijl weder omhoog, en spoedig was er van het gehuil der teleurgestelde achtervolgers niets meer te hooren!

— Dat was juist bijtijds! zeide Raffles kalm, terwijl hij zijn bezweet voorhoofd afwischte. Ik dank je voor je behendige manoeuvre, Charles. De kerels zaten mij vlak op de hielen. Je bent zeker voor hen in de wolken gevluht?

— Ja! Wie zijn die schurken?

— Handlangers van Shydrift!

— Wat? Hij weet dus, dat wij hem volgen?

— Dat wist hij te Cairō reeds!

— Hoe is dat mogelijk?

— De bladen hebben melding gemaakt van de komst onzer vliegmaschine, men schijnt ons te hebben gezien! Dat heeft zijn achterdocht gaande gemaakt!

— En Shydrift?

— Is eergisteren naar Calcutta vertrokken.

— Vervloekt!

— Alles is nog niet verloren! De trein doet twee en een halven dag over de reis van Bombay naar Calcutta — wij kunnen het in minder dan 6 uren doen! Wij zullen nog vóór hem

aankomen, hij kan mij niet ontsnappen!

Charles en Henderson gevoelden zich aangestoken door de ontembare geestkracht van Raffles!

— Op weg naar Calcutta! schreeuwde Henderson.

— Ja, naar Calcutta! herhaalde Charles. Wij maken denzelfden weg als Phileas Fogg!

— Alleen iets sneller! zeide Raffles glimlachend.

Inderdaad — de koene reizigers waren pas twee dagen, juist 48 uren geleden, uit de Engelsche hoofdstad vertrokken, waarvan zij zich nu op duizenden mijlen afstand bevonden. De afstand van Bombay tot Calcutta bedraagt in rechte lijn 1650 K.M.

En zonder aarzelen zette de „Typhoon” met ongelooflijke snelheid in Oostelijke richting koers.

Beurtelings slapende en sturende brachten de drie mannen de machine dwars over Vóór-Indië, over de districten Barar, Garha Katanga en Nagpur.

Gedurende de eenzame uren, waarop hij achter het stuurwiel zat, had Charles alle gelegenheid, om na te denken over hetgeen Raffles hem had medegedeeld.

Hij begreep nu maar al te goed, dat Shydrift kennis droeg van de achtervolging en zeker alles in het werk zou stellen om de plannen van Raffles te verijdelen.

Voor iemand als hij, die over een geheel leger slaven en spionnen beschikte tot zelfs in Indië en China toe, moest dit niet zeer moeilijk zijn.

Charles begreep eveneens, dat er Shydrift veel aan gelegen moest zijn, zijn slachtoffer zoo spoedig mogelijk naar Europa terug te brengen, daar het hem anders onmogelijk zou zijn, eenig voordeel te trekken uit hare ontvoering.

Wellicht had hij gehoopt, in de Engelsche stad Cairo zijn netten te kunnen spannen, maar was hij onmiddellijk van daar gevluht, toen hij onraad begon te bespeuren.

Ofschoon hij het onmogelijk zeker kon weten, was het toch zeer wel mogelijk, dat hij iets vermoedde van de wonderlijke vervoermiddelen, waarover Raffles beschikte.

Intusschen vloog de vliegmaschine met onverminderde vaart voort.

De reis, die op zeven uur gesteld was, werd in minder dan zes uur voltooid.

Om vijf uur in den morgen streek de „Typhoon” neer in de nabijheid van Calcutta, op ongeveer vijf kilometer van de stad.

Het was de derde dag na het vertrek uit Londen.

Raffles was voornemens hier dezelfde gedragslijn te volgen als in Bombay.

Hij liet Henderson en Charles bij de machine de wacht houden en begaf zich toen zoo snel hij kon naar de stad.

Aan het groote station vernam hij, dat daar inderdaad een paar reizigers uit den trein waren gestapt, die volkomen beantwoordden aan het opgegeven signalement.

De stationschef kon hem echter geen nadere inlichtingen geven.

Raffles gaf het echter niet op, huurde een auto en liet zich achtereenvolgens naar alle groote hotels brengen.

In een daarvan wist men hem te vertellen, dat een Engelschman, die met zijn beschrijving overeenstemde en een jong, blond meisje, zeer bleek en blijkbaar ziek, iets hadden gebruikt in de restauratiezaal.

Raffles snelde daar onmiddellijk heen en ondervroeg den ober-kellner.

Een paar gouden souvereigns bewerkten wonderen en maakten de tong van den man spoedig los.

— Hoe laat is de trein van Bombay hier aangekomen? vroeg Raffles.

— Om twaalf uur in den nacht, Sir!

— Komen er dan nog veel reizigers hier in uw hotel?

— Zeer veel!

Opnieuw gaf Raffles een beschrijving van Shydrift en Suzanne, welke hij slechts ten halve behoefde te voltooien, om den ober-kellner te hooren uitroepen:

— Een paar, zooals gij het daar beschrijft, Sir, hoeft hier iets gebruikt, ik heb hen zelf bediend!

— Zij logeeren dus in dit hotel? riep Raffles uit met een blijdschap, die hij niet kon verbergen.

— Neen, Sir, dat niet!

— Waar zijn zij dan heengegaan?

— Naar Hongkong, Sir!

Raffles meende niet goed te hebben verstaan.

— Naar Hongkong! Naar China? herhaalde hij toonloos. Weet ge dat zeker?

— Zeker weet ik het niet, Sir, — maar het is toch wel waarschijnlijk! De heer vroeg of er nog hedennacht een boot naar Hong-Kong vertrok en daarop heb ik naar waarheid geantwoord, dat de pakketboot om twee uur in den nacht vertrok!

Raffles wierp een haastigen blik op zijn horloge.

Het was nu reeds negen uur in den morgen!

Hij stampte van woede.

Het lot scheen tegen hem te zijn!

Slechts eenige uren hadden hem van zijn doodsvijand gescheiden!

Maar Raffles was er de man niet naar, om nu zijn poging op te geven.

Hij beet de tanden op elkaar en vroeg:

— Hoe lang duurt de reis met de pakketboot naar Hong-Kong?

— Tegenwoordig, negen à tien dagen, Sir!

Raffles vroeg den ober-kellner nog naar het adres van het kantoor der stoombootmaatschappij en liet er zich aanstonds heenbrengen.

Men toonde hem de passagierslijst en Raffles balde woedend de vuist, zoodat de nagels hem in het vleesch drongen, toen hij daarop den naam van Shydrift las!

De Koning der Misdadigers was blijkbaar zoo zeker geweest, dat zijn handlangers zijn doodsvijand onderweg onschadelijk zouden maken, dat hij het niet eens noodig had geacht, zijn naam te verbergen.

Raffles nam een auto en liet zich tot zoo dicht mogelijk bij de plek brengen, waar de

vliegmaschine was neergestreken.

Zoodra hij in de verte de vliegmaschine ontwaarde, liet hij de auto stil houden, steeg uit en betaalde den chauffeur.

Hij legde het overige van den weg te voet af.

Het verbaasde hem, dat hij noch van Charles noch van Henderson iets bespeurde.

Hij versnelde zijn schreden, terwijl een angstig voor gevoel zich van hem meester maakte.

Spoedig had hij de machine bereikt, die midden op het strand aan den voet van een steile rots stilstond.

Hij uitte een kreet van woede en schrik.

Tegen het onderstel van de machine leunden de beweginglooze lichamen van Charles en Henderson!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VII

DE REIS OM DE WERELD DUURT VOORT.

Raffles snelde aanstonds op de twee bewusteloze mannen toe.

Want reeds had de eerste blik hem gezegd, dat zij niet gedood waren.

Hij klom in het schuitje van de vliegmaschine, opende het kleine kistje met medicijnen en verbandstoffen, dat zich daarin bevond en knielde naast Charles neder.

Het duurde echter lang vóór hij den jongen man weder uit zijn bewusteloosheid had opgewekt.

Blijkbaar had men hem chloroform laten inademen.

Raffles zag al spoedig, dat zijn beide vrienden zich hadden trachten te verdedigen, want hun gelaat was met bloed overdekt en hun kleederen op tal van plaatsen gescheurd.

Eindelijk sloeg Charles de oogen op.

Hij wierp een verwilderden blik om zich heen.

Langzamerhand scheen hij tot het besef van zijn toestand te komen.

Hij wierp Raffles een smeekenden blik toe, als om hem vergiffenis te vragen.

En zeide toen op zachten, fluisterenden toon:

— Het was onze schuld niet, Edward — de

overmacht was te groot — er waren er minstens twintig!

Raffles knikte hem vriendelijk toe.

— Wees maar stil, Charles. Ik kan wel aan je zien, dat jullie je tot het uiterste verdedigd hebt! Ik dank God, dat ik jullie nog in leven vind!

Charles wierp een angstigen blik om zich heen.

— Zijn zij wel weg? vroeg hij. Zij zijn in staat om terug te keeren en je te vermoorden!

— Dat denk ik haast niet! zeide Raffles. Het is nu klaarlichte dag en zoo afgezonderd is de plaats hier niet, want in de verte zie ik voortdurend menschen heen en weder loopen. Waaruit bestond de troep, die jullie overvallen heeft!

— Voor de helft uit Europeanen en voor de andere helft uit Chineezers! antwoordde Charles.

— Nu, wij zullen later, hoop ik, nog wel met die heeren afrekenen. Er is niets gebeurd, wat niet te herstellen is.

Charles keek hem hoofdschuddend aan, met een angstigen blik in de oogen.

— Ik weet het niet.... fluisterde hij. Als zij maar niets aan de machine bedorven hebben.... Ik acht het geen goed teeken, dat zij

ons alleen maar bewusteloos gemaakt hebben.

Raffles wierp Charles een strakken blik toe en was met een sprong over den rand van het schuitje.

Haastig betastten zijn vingers alle deelen van de machine.

Plotseling slaakte hij een kreet.

— De schurken hebben de hoofdassen van de beide schroeven stukgeslagen! riep hij uit. En daarenboven zijn er ook eenige kamwielen vernield! De machine is niets meer waard dan een hoop oud roest. Het zou in dit land een maand duren vóór alles weder gerepareerd was!

Charles verborg het gelaat in de hand, bij het hooren van deze woorden.

Hij had moeite zijn tranen te dwingen.

Wel wist hij zich zelf geheel zonder schuld, daar hij alles gedaan had, wat hij kon, om de kostbare machine te beschermen, maar toch achtte hij zich aansprakelijk.

Zeer bleek, maar met een gelaat, dat van onwrikbare wilskracht getuigde, krom Raffles weder uit het schuitje, knielde naast Henderson neder en begon dezen zijn zorgen te wijden.

Het duurde een vol uur, vóór de chauffeur de oogen opsloeg.

Het duurde echter nog bijna een uur, alvorens de beide mannen voldoende hersteld waren om te kunnen staan en met behulp van Raffles' sterke armen langzaam te kunnen loopen.

— Zoudt gij kans zien naar Calcutta te gaan? vroeg Raffles. Het is hier ongeveer een uur loopens vandaan.

— Natuurlijk, Mylord! antwoordde Henderson direct. Wij hebben u al genoeg moeite veroorzaakt, als wij dit niet eens voor u over hadden, zag het er treurig uit.

— Nu, dan gaan wij aanstonds op marsch! antwoordde Raffles. Maar eerst moet de machine geheel vernield worden. Ik wil niet, dat mijn geheim bekend wordt!

— Dat is de tweede, Mylord! zeide Henderson zuchtend, met een zoo droevigen blik op de machine, als was Raffles voornemens zijn eenig kind op de slachtbank te offeren.

— Het moet, Henderson! zeide Raffles kortaf. Wij zullen een derden „Typhoon” maken, zoodra wij weder veilig te Londen terug zijn.

Terwijl Charles en Henderson zich op' een veiligen afstand weder op het zand lieten neervleien, bracht Raffles het kleine elektrische toestel in orde, hetzelve hem in staat stelde, de machine grondig te vernielen en in vlammen te doen opgaan.

Hij ontrolde den elektrischen draad en sloot den stroom, zoodra hij zelf op veiligen afstand was gekomen.

Een korte, droge slag werd vernomen en het volgende oogenblik schoot er een hooge, blauwe

vlam boven de ter dood veroordeelde vliegma- chine uit.

Het geheele mechaniek werd uit elkaar gerukt en vernield en binnen enkele seconden stond de „Typhoon” in lichtenlaaie.

Met een strak gelaat en de armen over de borst gekruist, keek Raffles eenigen tijd toe, hoe de vlammen het produkt van zijn genie vernielden.

Toen wendde hij zich vastberaden om, nam Charles en Henderson ieder bij een arm en zeide: — Kom!

Het eenige, wat de vrienden uit de machine hadden meegenomen, was een portefeuille met kaarten en hun korte pelsjassen.

Wat de wapens betreft — deze waren allen door de bandieten van Shydrift gestolen.

Niet zonder moeite en na talrijke malen te hebben moeten rusten, bereikten de drie mannen Calcutta.

Het was toen reeds vier uur in den middag.

Een zeer kostbare tijd was verloren gegaan.

Maar Raffles dacht er niet aan, den strijd reeds op te geven!

Hij bracht zijn beide metgezellen aanstonds naar een der grootste hotels, na hun bij een kleedermaker nieuwe kleeren te hebben ver- schaft.

Een stevige maaltijd en eenige glazen wijn droegen er niet weinig toe bij hun krachten spoedig weder te doen terugkeeren.

Zij gebruikten dezen maaltijd in de groote eetzaal van het hotel, die op dit ongewone uur bijna geheel verlaten was en hier hielden zij krijgsraad.

Raffles deelde Charles en Henderson mede, wat hij den vorigen nacht vernomen had om- trent het vertrek van Shydrift naar Hongkong en vervolgde toen:

— Die pakketboot is om twee uur heden- nacht vertrokken en komt over tien dagen te Hongkong aan, dat wil zeggen, dat zij een der snelste booten der maatschappij is. Het is nu vier uur, dus Shydrift is ons minstens veer- tien uur vóór.

— Maar hoe kunnen wij hem dan nog in- halen? vroeg Charles.

— Wij zullen trachten een motorboot te huren! Laat ons aanstonds naar de haven gaan!

Zoo snel de auto, die zij besteld hadden, wilde loopen, begaven de drie mannen zich naar de haven.

Daar stegen zij uit en liepen zoo vlug zij konden langs de havenkade, het oog steeds gevestigd houdend op de schepen, die daar voor anker lagen.

Het was echter zeer moeilijk om een schip te vinden, zooals al spoedig bleek.

De kapiteins van de booten met 'n scherpen

boeg en wier geheele bouw er op wees, dat zij een groote snelheid konden ontwikkelen, verklaarden allen, dat hun schip reeds in lading was, of voor een geheel andere haven bestemd.

Raffles bood goudbedragen, welke Henderson de haren te berge deden rijzen, maar de kapiteins haalden slechts hun schouders op.

Bijna allen waren zij in dienst van een of andere Maatschappij en dus niet in staat om aan het verlangen van Raffles te voldoen en de bestemming van hun schip te wijzigen.

Langer dan twee uren bleven de drie mannen vruchteloos van het eene naar het andere einde van de kade heen en weerloopen.

Het gelaat van Charles zag bloedrood van opwindung en spanning, terwijl Henderson met gebalde vuisten rondliep.

Raffles evenwel bleef steeds even kalm, en op zijn bleek gelaat was geen enkele gemoedsaandoening te bespeuren.

Plotseling bleef de Groote Onbekende stilstaan en keek strak naar een kleinen steiger, aan weerskanten waarvan zich een groot aantal Hindoesche prauwen bevonden.

Te midden van die scheepjes lag een groote, witgeschilderde motorboot, waarschijnlijk toebehoorende aan een of anderen schatrijken Indiër, die aldus zijn tol had betaald aan de moderne beschaving.

Een paar matrozen liepen bedrijvig op het dek van de fraaie zeewaardige boot op en neder.

Charles had den blik van zijn vriend gevolgd en keek hem nu vragend aan.

— Wat denk je van die boot? vroeg Raffles op zachten toon.

— Het is een zeer fraai scheepje! antwoordde Charles. En waarschijnlijk zeer snel!

— Hoe groot zou het ongeveer zijn? vroeg Raffles.

— Ik schat ongeveer honderd ton.

— Welnu, dan zullen wij dit bootje nemen! zeide Raffles kalm.

— Wat zeg je? riep Charles verschrikt uit. Ben je van plan daarmee de Golf van Bengalen en de Chineesche Zee te bevaren?

— Dat ben ik inderdaad! antwoordde Raffles. Spoorwegen kunnen ons helaas niet van dienst zijn. Als wij nu zoo dicht mogelijk bij de kust van Birma en Siam houden, moet het gelukken. Bovendien is de tijd van het jaar zeer gunstig voor ons en de Chineesche Zee, waar het anders zoo geweldig spoken kan, is nu heel rustig. En al was zij dat niet — het moet gewaagd. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat Suzanne zich in de handen van dien ellendeling bevindt.

— Maar Edward — denk je dat de eigenaar je aan boord van zijn schip zal laten. Denk je, dat hij het je zal willen verhuren? Geloof

je dat hij het je zou willen verkoopen?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is mij volmaakt onverschillig! zeide hij. Volg mij en houdt je wapens gereed!

Henderson greep onmiddellijk naar de revolver in zijn zak.

Voor den stoutmoedigen chauffeur was er in het plan van zijn meester, dat hij half en half begreep, volstrekt niets bijzonders.

Charles doorzag het voornemen van zijn vriend eveneens, maar hij was zeer bevreesd voor den goeden afloop.

Men was hier op Engelsch grondgebied en als de poging van Raffles mocht mislukken, dan zou hun een zeer ernstig gevaar bedreigen.

Niettemin besloot hij hem krachtig ter zijde te staan.

Langzaam slenterde Raffles den steiger af, gevolgd door zijn beide metgezellen, tot hij voor de motorboot stilstond.

Het vaartuig was ongeveer twintig meter lang en drie meter breed.

Het bezat een groote kajuit, die een twaalftal personen kon bevatten. De machtige motor was voor in de boot gebracht.

Het kennersoog van Raffles had onmiddellijk gezien dat het vaartuig zeer snel moest zijn.

Aan dek bevonden zich drie mannen, twee inlandsche matrozen en een heer in een blauw motorpak met een donkere gelaatskleur en gitzwarte oogen, die aanstonds den Indiër van adel verrieden.

Blijkbaar werd op dat oogenblik juist alles tot het vertrek van het schip in orde gemaakt.

Raffles nam den toestand nauwkeurig op.

De motorboot lag terzijde van den steiger en het dek bevond zich op ongeveer gelijke hoogte daarmee.

Voor en achter de boot lagen eenige prauwen, maar terzijde was de weg vrij.

Op de prauwen scheen alles rustig te zijn — de opvarenden deden waarschijnlijk hun middagslaap, daar de hitte zeer groot was.

— Gij zijt de eigenaar van deze fraaie motorboot? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot den man in het blauwe kostuum wendde.

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde de Indiër eenigszins verbaasd en uit de hoogte.

— Uw boot is zeker zeer snel?

— Zij is de snelste van de geheele vloot der Keizerlijke Jachtelub van Calcutta! antwoordde de Indiër trotsch.

— Gij gaat vertrekken?

— Ja mijnheer, naar Madras! Er is daar een motorbootwedstrijd, waaraan ik wensch deel te nemen.

— Zoudt gij geneigd zijn mij uw boot voor een maand te verhuren?

De Indiër haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik verhuur mijn boot niet, mijnheer!
— Ook niet als men er een zeer hoogen prijs voor betaalde?

— Onder geen beding!

— Wenscht gij haar niet te verkoopen? Ik bied u drieduizend pond voor uw motorboot!

Weliswaar was deze prijs tweemaal te hoog, maar de Indische edelman schudde niettemin langzaam het hoofd.

— Mijn boot is niet te koop, mijnheer!

— Ik geef u er vierduizend voor!

— Neen, mijnheer!

— Vijf duizend!

Nu kwam de inlander eenige schreden naderbij en keek Raffles strak aan.

— Ik zeg u voor de laatste maal, mijnheer, dat mijn motorboot niet te koop is!

Op dit oogenblik kwam een machinist de smalle stalen trap op, die uit de machinekamer naar het dek voerde.

— Alles is gereed, Sahib! zeide hij.

— Goed! Dan vertrekken wij! Breng den motor in beweging!

De machinist verdween weder.

De twee matrozen zetten de motorboot van den steiger af, met behulp van een langen boothaak.

De motor begon te werken en de schroef bracht de golven in beweging.

Op datzelfde oogenblik wisselde Raffles een snellen blik met zijn vrienden, die niet was mis te verstaan.

Juist toen de voorstevan van de boot was afgezwaaid en de achterstevan zich van den steiger zou losmaken, namen de drie mannen een korten aanloop en sprongen bijna tegelijk op het dek van de wegvarende motorboot.

De eigenaar slaakte een kreet van woede en tastte naar zijn zak.

Maar Raffles had de beweging gezien, hij trad op den Indiër toe en greep hem om het middel, hief hem met het grootste gemak in de uitgestrekte armen boven het hoofd en slingerde hem toen over boord!

De Indiër kwam spoedig weder boven en trachtte de motorboot achterna te zwemmen.

Maar reeds had deze een te groote snelheid bereikt en de Indiër, die spoedig het vruchteloze van zijn pogingen inzag, hief met een woedend gebaar de vuist op en zwom toen met snelle slagen naar den steiger terug.

Wat de beide matrozen betreft, deze waren zoo verbijsterd door hetgeen er geschiedde, dat zij als standbeelden bleven staan, niet in staat om een hand te verroeren.

Henderson maakte van deze omstandigheid handig gebruik, door op hen toe te stormen en hen beiden tegelijk met een stevigen duw in de borst over boord te zenden.

Tegelijkertijd trad Raffles op de spreekbuis

toe, die blijkbaar naar de machinokamer voerde en riep in de Maleische taal:

— Met volle kracht vooruit!

Charles had intusschen aan het stuurwiel plaats genomen en bracht de boot met groote behendigheid uit de haven.

Weliswaar scheen de eigenaar van de motorboot de politie reeds te hebben gewaarschuwde, want in de verte kwam een boot van de havenpolitie aanvaren, maar deze was bij lange na niet in staat de snelle motorboot in te halen.

De afstand werd hoe langer hoe grooter en spoedig had de boot door de voornaamste monding van de Ganges de open zee bereikt.

Een lachje van voldoening vertoonde zich om de lippen van Raffles.

— De stoutmoedige heeft de helft van de wereld! riep hij vroolijk uit. Zoodra wij te Hongkong zijn aangekomen, zullen wij daarvan de politie in Calcutta in kennis stellen. De Indische edelman krijgt zijn eigendom terug — maar geen cent schadevergoeding, omdat hij het gewaagd heeft een verzoek van John Raffles in den wind te slaan.

— Zouden er nog meer manschappen aan boord zijn? vroeg Charles, die nog niet zeer gerust was.

— Misschien wel! antwoordde Raffles kalm. Wij zullen het aanstonds gaan zien. Maar meer dan drie zijn er toch zeker niet meer aanwezig, met den machinist inbegrepen. Kom mee, Henderson, dan zullen wij het aanstonds gaan onderzoeken. Houdt voorloopig de Zuidoostelijke richting aan, Charles.

Daarop daalden Raffles en Henderson, met de revolver in de vuist, de breede trap af, die naar het logies van de manschappen voerde.

Charles hoorde het gedempte geluid van een korte worsteling en toen werd alles weder stil.

Spoedig daarna kwamen Charles en Henderson weder terug.

— Behalve de machinist is er nog maar één matroos en die ligt nu stevig gebonden in het logies opgesloten.

— En de machinist?

— Die staat nog altijd bij den grooten motor en weet blijkbaar nog van niets.

Maar op datzelfde oogenblik stak de Indiër zijn hoofd boven het kleine luik van de machinekamer uit.

Het is onmogelijk de uitdrukking te beschrijven op het gelaat van den man, toen hij drie geheel vreemde personen aan boord van het schip van zijn meester aantrof.

Raffles wenkte hem met een gebiedend gebaar naderbij te komen en spoedig stond de Indiër bevend en met gebogen hoofd voor den Grooten Onbekende.

— Luister eens hier, vriend! zeide Raffles

op vriendelijken toon. Ik heb het vaartuig van je meester voor eenigen tijd . . . laten wij zeggen geleend! Wij gaan echter niet naar Madras, maar naar Hongkong!

De machinist hief snel het hoofd op en keek Raffles met zijn schitterende oogen verbaasd aan.

Hij scheen iets te willen zeggen, maar bedwong zich en sloeg spoedig de oogen weder neder, terwijl er een zonderling spottende trek om zijn lippen verscheen.

— Twee van je makkers en je meester hebben het vaartuig verlaten! ging Raffles onverstoord door. De derde matroos ligt gebonden in

een vertrek, welks deursleutel ik in mijn zak heb. Als je geen tegenstand biedt en al mijn bevelen gehoorzaamt, zul je je niet te beklagen hebben! Wat mijn plannen zijn raakt je niet — ik wil je alleen zeggen dat wij geen zee-roovers zijn. En ga nu maar naar je machine. Maar bedenk, dat ik je bij het eerste teeken van verraad als een hond neerschiet!

De machinist verwijderde zich zwijgend.

Even later vlood de motorboot in zeer snelle vaart over de diepblauwe golven van de Golf van Bengalen.

Shydrift was Raffles 18 uren voor!

HOOFDSTUK VIII.

BIJNA INGEHAALD!

De werkzaamheden aan boord van de motorboot, welke Raffles zich op zulk een stoutmoedige wijze had toegeëigend, waren spoedig geregeld!

Terwijl Raffles het roer overnam hadden Henderson en Charles zich naar beneden begeven, ten einde zich te vergewissen of er levensmiddelen aan boord waren.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn, maar toch zou men groot zuinigheid in acht moeten nemen, daar de tocht naar Madras slechts een paar dagen zou hebben geduurd en de voorraad dus niet zeer groot was.

De beide mannen vonden ook eenige revolvers en fraai bewerkte Indische dolken, die zij voor alle veiligheid bij zich staken.

De kajuit van den eigenaar was ruim voorzien van zeekaarten, zoodat zij zich omtrent den koers niet ongerust behoeften te maken.

Eveneens waren er alle noodige instrumenten, zooals verrekijkers, sextanten, loglijnen en compassen aan boord.

Het bleek spoedig, dat de motorboot volkomen zeewaardig was, want ofschoon er een vrij stijve bries stond en de golven dwarsscheeps inkwamen, schommelde de motorboot toch zeer weinig en doorsneed zij met onverminderde vaart de baren.

Toen de duisternis viel verzocht Raffles aan Charles en Henderson om om beurten in de machinekamer te waken.

Te middernacht moest de machinist zich ter ruste begeven in een der kleine passagiershutten, die goed konden worden afgesloten.

Zoodra Henderson voldoende op de hoogte was van de bediening der zeer ingewikkelde, machtige machine, zou men den machinist daar opgesloten laten.

De nacht ging zonder eenig ongeval voorbij. Beurt om beurt genoten de drie vrienden

een versterkenden slaap.

Raffles hield steeds recht op Kaap Negrais aan, de Zuidelijkste punt van Britsch Birma, die op een straal van bijna duizend meter van Calcutta is gelegen.

Aannemende, dat de boot gemiddeld veertig kilometer per uur kon afleggen, mocht men er op rekenen, dat de motorboot dit punt ruim een etmaal na het vertrek uit Calcutta zou hebben bereikt.

De vrienden gebruikten de maaltijden op het dek, hetgeen zeer goed mogelijk was, daar de wind was gaan liggen en de zeespiegel glad was, hetgeen aan de vaart van de boot zeer ten goede kwam.

— Verondersteld dat alles goed gaat, beste Edward, zeide Charles in den loop van den dag, zouden wij dan de pakketboot vaar Hongkong niet kunnen inhalen?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik! antwoordde Raffles. Met deze boot moet het mogelijk zijn, de reis van Calcutta naar Hongkong in zes dagen af te leggen. Daar de pakketboot er tien over doet, en zij ons achttien uren voor was, moeten wij haar ter hoogte van de Paracel-eilanden, dat wil zeggen op een dagreis van Hongkong, reeds hebben ingehaald.

Henderson wreef zich bij deze gedachte de handen.

De trouwe bediende verkeerde in een staat van opwinding, die het ergste voor Shydrift moest doen vreezen.

Tegen zes uur in den avond, zonder dat er zich eenig ongeval had voorgedaan, kwam kaap Negrais in het gezicht.

Te negen uur, dus juist vijf en twintig uur, nadat zij Calcutta verlaten hadden, rondde de motorboot dezen Kaap en voer tusschen de Andaman Eilanden en het vasteland van Britsch Birma door.

Zonder zich een oogenblik op te houden, stevende de boot de Andamansche Zee in.

De machinist was opgesloten en Henderson had zijn plaats in de machinekamer ingenomen.

Raffles stond aan het stuurwiel en Charles had in een gemakkelijken rieten stoel plaats genomen en rookte smakelijk een sigaret.

— Weet je wat ik betreur! vroeg hij eindelijk

— Laat eens hooren! zeide Raffles, die druk in gedachten verzonken scheen.

— Dat men er nog niet aan gedacht heeft de smalle engte door te graven, hetwelk het schiereiland van Malakka aan Siam verbindt.

— Je hebt gelijk, beste jongen. Op die wijze zou onze reis tot bijna drie dagen bekort worden! Nu, wat men voor Suez en Panama gedaan heeft, zal men ook wel spoedig doen voor de land-engte van Phanon! Zooals de zaken er echter nu voor staan zullen wij door den zuren appel moeten heenbijten en tusschen Sumatra en Malakka moeten doorvaren, om in de Chi-neesche Zee te komen.

Ook de tweede nacht ging zonder eenig ongeval voorbij.

De prachtige boot bevond zich toen den volgenden dag de zon opkwam, ter hoogte van Kottaradja en voer met groote snelheid de Straat van Malakka in.

Er behoorde zeer veel stuurmanskunst toe, om de boot door de tallooze eilandjes heen te sturen, die ten Zuiden van Singapore zijn gelegen, maar Raffles was niet voor een klein gerucht vervaard.

De derde dag verliep evenals de beide vorigen en reeds begon de hoop levendig te worden bij de reizigers, dat zij een vollen dag voor de pakketboot te Hongkong zouden aankomen.

Maar het Noodlot had het anders beslist!

Op den avond van den vijfden dag, toen heel in de verte de Paracel-eilanden in het gezicht kwamen, slaakte Charles een kreet van opgewonden blijdschap, terwijl hij met uitgestreken vinger naar den horizon wees.

— Daar. Die rookwolk aan den gezichtseinder, een weinig aan bakboord!

Raffles bracht snel zijn kijker aan het oog.

Het was nog licht en hij kon duidelijk de vormen van het schip, hetwelk deze rookwolken veroorzaakte, onderscheiden.

— Het is de pakketboot! riep hij uit.

Zijn oogen schitterden en hij greep de hand van Charles en drukte ze krachtig.

Op dit oogenblik weerklonk het schelletje naast den stuurstoel, dat van de machinekamer af in beweging kan worden gebracht.

— Ga eens zien, wat Henderson wil, Charles, vroeg Raffles.

De jonge man snelde weg en kwam even later met bleek gelaat weder terug.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wat er is? De benzine raakt op. Wij hebben nog hoogstens voor eenige uren!

Raffles boog het hoofd.

Dit was iets, dat hij niet voorzien had.

Hij had gemeend, dat zulk een groote boot zeker voor eenige weken benzine aan boord zou hebben.

Toen hief hij met een ruk het hoofd weder op en zeide kortaf:

— Laat Henderson de machines zooveel mogelijk belasten! En ga jij eens zien, of er misschien elders in het schip nog benzine te vinden is! Als het moet dan praaien wij het schip! Zelfs al zou ik mij gevangen moeten geven — Suzanne de Vallois moet gered worden!

Charles bracht het bevel over en het volgende oogenblik stootte de motorboot met verhoogde snelheid over de golven.

Charles hield den blik onafgewend op de pakketboot gericht, waarop zij zienderoogen wonnen.

Twee uren verliepen.

Men was de Paracel-eilanden reeds gepasseerd en bevond zich ter hoogte van Hai-Nan!

Nog slechts acht uren scheiden de boot van Hongkong!

De duisternis was gevallen en op twee zee-mijlen afstand waren de lichten van de groote pakketboot duidelijk zichtbaar.

Alle kajuitsraampjes straalden een rooden gloed uit.

Om twaalf uur in den nacht stak Charles, die nu voortdurend tusschen den stuurstoel en de machinekamer heen en weer liep; het hoofd weder boven het luik.

Zijn gelaat was van woede en teleurstelling vertrokken.

— Er is nog één bus benzine, Edward!

— Hoe lang kan Henderson daarmee toe?

— Een uur als wij langzaam varen — een half uur als de snelheid tot het uiterste wordt opgevoerd!

— Laat Henderson dan het laatste doen! hernam Raffles steeds even kalm, ofschoon zijn oogen vonken schoten.

De snelheid werd nog meer opgevoerd.

Twintig minuten verliepen.

De pakketboot was nu op slechts een kabel-lengte afstand.

Tien minuten later kwam Charles opnieuw te voorschijn.

Langzaam liep hij naar den stuurstoel en zijn stem had allen klank verloren, ten hij zeide:

— De laatste druppel benzine is verbruikt — over vijf minuten liggen wij stil!

Raffles gaf geen antwoord.

Hij trok een revolver en loste een paar schoten in de lucht.

Maar de wind woei van de pakketboot af —

blijkbaar had men daar niets gehoord!

En terwijl de vaart van de motorboot snel verminderde, verdwenen de lichten van de pakketboot hoe langer hoe meer uit het oog.

— Kan de boot zeil voeren! vroeg Raffles. Dat moet wel, want anders zou zij geen mast hebben!

— Een mast is er, maar zeilen heb ik nergens gezien hernam Charles.

Op dat oogenblik lag de boot geheel stil!

Henderson verscheen en liep schoorvoetend met gebogen hoofd en zwijgend naar de beide mannen.

— De laatste druppel benzine is gebruikt, Mylord! zeide hij.

Raffles wierp een blik over de kalme oppervlakte van de zee.

In de verte verdwenen de lichten van de pakketboot.

Maar aan stuurboord doemde een klein rood licht op.

Raffles nam zijn nachtkijker en bracht dien voor het oog.

— Een Chineesche jonk! zeide hij kortaf. De visschersboot is blijkbaar op weg naar haar haven. Zij voert een groot Latijnsch zeil en stevent in de richting van Hongkong!

Opnieuw schoot Raffles eenige malen zijn revolver in de lucht af.

Ingespannen keken alle drie mannen naar de jonk, welks verbazend groot zeil zich duidelijk tegen den nachtelijken hemel afteekende.

De jonk had het noodsein blijkbaar gehoord en kwam langzaam naderbij.

Binnen een half uur kon Raffles het ranke vaarttuig praaien.

— Waar gaat gij heen? vroeg hij.

— Naar Hongkong! klonk het in gebroken Engelsch.

— Wilt gij ons tegen een hoog bedrag aan boord nemen en ons naar die haven brengen?

De Chineesche kapitein scheen even te be- raadslagen en antwoordde toen:

— Met hoeveel zijt gij?

— Vijf man!

— Is uw schip in nood! Is het lek geslagen?

— De benzinevoorraad is uitgeput.

— Betaalt gij vijftig pond sterling per hoofd? vroeg de kapitein, die als een waardig zoon van zijn land dadelijk had ingezien, dat de vreemdeling er blijkbaar groot belang bij had, Hongkong spoedig te bereiken en bovendien zeer rijk scheen te zijn.

— Aangenomen! antwoordde Raffles kalm, terwijl Henderson een pijnlijk gevoel in de maagstreek kreeg bij het hooren van dit buiten- sporig bedrag.

Het roer van de jonk werd gewend, en spoedig lagen de beide vaartuigen naast elkander.

— Nu heb ik u slechts één ding te zeggen,

goede vriend, zeide Raffles tot den Chineeschen kapitein, nadat deze met de vlugheid van een aap op het dek van de motorboot was gespron- gen. Gij hebt u over niets te verwonderen, — wat gij ook zien of hooren zult! Ik heb twee gevangenen aan boord, Indiërs, die gij evencens naar Hongkong moet brengen. Ik wensch ook niet in de haven te ankeren, maar gij moet mij en mijn twee metgezellen met een uwer reddingbooten op een stille plaats van de kust aan wal zetten!

De Chinees keek Raffles even met zijn schuine oogen aan en zeide toen zeer kalm:

— Zeer goed — dan wordt de prijs verdub- beld!

Een glimlachje was het eenige antwoord van den Grooten Onbekende.

— Honderd pond per hoofd dus! Afge- sproken! Wanneer kunt gij de haven bereikt hebben?

— Morgenavond omstreeks elf uur! De wind mindert en het tijd is tegen. Bovendien zal ik toch uw boot wel moeten sleepen?

Op dit oogenblik liet de stem van Henderson zich hooren.

— Mag ik een opmerking maken, Mylord? vroeg hij.

— Laat eens hooren, Henderson! zeide Raffles.

— Waarom laat gij de twee Indiërs niet aan boord van de motorboot? Zij zullen spoedig genoeg opgemerkt worden!

— Neen, Henderson! De Chineesche Zee is zeer gevaarlijk! Er kan ieder oogenblik een hevige sorm opsteken en daaraan wil ik deze mannen, die mij niets in den weg hebben ge- legd, niet blootstellen. Zij gaan mede! Vooruit, kapitein!

De gevangenen werden aan boord van het jonk overgebracht. Zij verzetten zich volstrekt niet, hetgeen overigens volmaakt nutteloos zou zijn geweest! Blijkbaar hadden de sluwe Hindoes heel goed geweten, dat de benzine onderweg zou opraken en hadden zij gehoopt, dat een of ander politievaartuig de motorboot zou hebben opgemerkt.

De boot werd met een lijn aan den achter- steven van de jonk bevestigd, het zeil werd naar den wind gezet en langzaam gleed het sierlijke visschersvaartuig over de golven.

De drie mannen legden de geheele reis af, zonder dat er veel gesproken werd. Allen waren zij onder den indruk van het feit, dat zij bijna de pakketboot waren voorbijgelopen, als het noodlottig gebrek aan benzine het niet had belet!

Men ontmoette den volgenden dag slechts weinig schepen en om elf uur in den avond wierp de jonk het anker uit, op ongeveer een mijl van de kust, ten Zuiden van Hongkong, juist zeven

maal 24 uren nadat de „Typhoon” te Londen was opgestegen.

Raffles stelde de beide Indiërs ruimschoots schadeloos voor den uitgestanen angst, ofschoon hij zeer goed begreep, dat zij hem bedrogen hadden, daar zij dit immers deden terwille van hun meester. Hij gaf den kapitein last, hen aan boord te houden tot de jonk de haven zou binnenloopen en schepte zich toen met Charles en Henderson in de kleine sloep in, die hen naar de kust zou brengen en door twee roeiers werd voortbewogen.

Om één uur in den nacht bereikte de roei-boot de kust. De Chineezzen streken grijnslachend hun zeer groote belooning op en spoedig was het ranke bootje weder in de duisternis verdwenen.

De drie mannen bevonden zich op een zeer eenzame plek.

Slechts hier en daar verhieven zich eenige visschershutten. Op tien kilometer afstand was flauwtjes de stad Hongkong te zien.

Vastberaden ondernamen de drie mannen den tocht daarheen, daar zij wel begrepen, dat er niet aan te denken viel, hier een voertuig machtig te worden.

Om drie uur bereikten zij de zuidelijke poort van de stad.

Een zeer groote geldsom — Henderson sprak later van „een fortuin” — bewerkte, dat de schildwachter de drie mannen binnen liet. Zonder een oogenblik te verliezen begaven de drie reizigers, die op dezen zonderlingen tocht om de wereld waren medegesleept, zich naar de haven.

Daar vernamen zij, dat de pakketboot van Calcutta reeds den vorigen dag om zes uur in den morgen was aangekomen.

Raffles en zijn vrienden begaven zich weder naar de binnenstad, in de hoop dat Shydrift hier wellicht om zijn slachtoffer niet ten doode te vermoeien, in een der groote hotels in de Europeesche wijk was afgestapt.

Zij zouden wreed worden teleurgesteld!

In het eerste het beste hotel deelde de nachtportier op de vraag van Raffles dezen mede, dat een man en een jong meisje, zooals hij ze beschreef, in den loop van den vorigen dag plaatsen hadden besproken aan boord van de „California,” die over Yokohama naar San Francisco vaart!

En de „California” had Hongkong om negen uur den vorigen avond verlaten!

Opnieuw waren Raffles en zijn metgezellen slechts eenige uren te laat gekomen!

HOOFDSTUK IX.

OP HET NIPPERTJE!

Raffles verloor geen oogenblik zijn kalmte toen hij dit hoorde, maar Henderson smoorde slechts met groote moeite een zijner lievelingsvloeken en Charles beet zich de lippen ten bloede!

— Wij moeten een andere boot hebben! zeide Raffles toen zij het hotel verlaten hadden. Zijt gij beiden zeer vermoeid?

— Wij zijn niet vermoeid, voor wij Shydrift hebben! antwoordde Charles eenvoudig. Aan boord van het schip kunnen wij slapen — maar hoe komen wij daaraan?

— Er varen meer booten op Yokohama! antwoordde Raffles. Shydrift heeft van de Amerikaansche lijn gebruik gemaakt. Maar er is ook een Engelsche. Wij zullen dadelijk gaan onderzoeken, wanneer de volgende boot vertrekt!

Snel begaven zij zich weder naar de haven, waar het reeds druk begon te worden en zochten het kantoor van de Engelsche lijn op.

Het was reeds geepend. De drie mannen traden er binnen.

— Kunnen wij plaatsen krijgen voor de volgende boot op Yokohama? vroeg Raffles.

— Zeker, Sir! antwoordde de beampte.

Maar gij weet zeker, dat onze eerstvolgende boot pas over drie dagen vertrekt?

— Neen, dat wist ik niet! Wanneer is de vorige vertrokken?

— Om drie uur hedenmorgen!

— Ik dank u, mijnheer — dan zullen wij van de volgende boot geen gebruik maken!

De drie vrienden verlieten het kantoor. Het lot was wel zeer tegen hen! Indien zij slechts een uur vroeger in de stad waren gekomen en dadelijk naar de haven waren gegaan, zouden zij zeker de vorige boot nog gehaald hebben. Weliswaar ging deze slechts tot Yokohama, maar daar de Engelsche booten zeer snel loopen, was de kans groot geweest, dat zij in deze Japansche stad de „California”, die eveneens Yokohama moest aandoen, hadden ingehaald!

Maar Raffles liet den moed niet zakken!

— Luister! zeide hij, zoodra zij weder op straat stonden. Wij zullen trachten een schip te huren, dat ons naar Hagi brengt!

— Maar die stad ligt aan het Zuidelijkste uiteinde van Japan! riep Charles uit. Wat moeten wij daar doen?

— Den trein nemen naar Yokohama! De afstand bedraagt ongeveer vier uur sporens!

Daar de Amerikaansche boot over de reis naar Yokohama ruim vijf dagen doet en ons ruim tien uren voor is, behoeven wij slechts een schip te bemachtigen, dat ons in drie en een halven dag naar Hagi brengt!

— Maar, waar vinden wij zulk een boot?

— Niet hier op straat! Kom, laat ons dadelijk alle schippers gaan ondervragen!

Haastig liepen de drie mannen de haven af. Zij vroegen vele kapiteins of zij geneigd waren hen naar Hagi te brengen, maar of de eigenaars hadden een geheel andere bestemming of hun schip liep lang niet snel genoeg.

Eindelijk, na een uur te hebben gezocht, vonden zij een klein, maar blijkbaar zeer snel stoomschip, welks kapitein, een Amerikaan, geneigd was, de reis naar Hagi binnen den bepaalden tijd te maken.

— De prijs? vroeg Raffles.

— Twintig duizend dollar! antwoordde de Amerikaan kalm.

— Is dat niet wat veel voor drie reizigers? vroeg Charles.

— Dat misschien wel — maar ik zal aan het schip niet veel meer hebben na deze reis, hernam de Yankee bedaard. Aangenomen, dat wij voor dien tijd niet in de lucht zijn gevlogen!

— Genoeg gepraat! riep Raffles ongeduldig! Ik neem uw voorwaarden aan. Wij vertrekken aanstonds!

De inscheping had snel plaats. De kolen waren reeds geladen en dadelijk koos het vaartuig zee.

— Zijt gij een stuurman? vroeg de Amerikaan aan Raffles, toen zij de haven uit waren.

— Ja! Blijft gij dan zelf niet aan het roer?

— Dat wel, maar ik wilde even mijn testament maken en in een flesch sluiten! Het is een oogenblik werk! En met die woorden verdween de kapitein in zijn hut, na Raffles het stuurwiel te hebben overgegeven!

In volle zee verkreeg het schip zijn volle snelheid, die zeer groot bleek te zijn. De vuren werden opgestookt en de veiligheidskleppen tot barstens toe belast. Het schip kraakte in al zijn rondhouten — maar men maakte 28 knopen per uur. Er werd gedurende den overtocht weinig gepraat. Daartoe was de spanning te groot. De bemanning bestond grotendeels uit negers, aan wie een ruime beloning was toegezegd.

En zij verdiende haar.... want drie en een halven dag later legde de boot in de haven van Hagi aan!

Henderson slaakte een kreunenden zucht, toen hij zag, hoe zijn meester een chèque van 20.000 dollars invulde en die aan den kapitein overhandigde, maar Raffles zelf dacht aan niets anders dan aan zijn taak!

Zij lieten zich in een rijtuig naar het station

brengen en kwamen daar juist bijtijds om den trein naar Yokohama te nemen.

Binnen vier uur hadden zij de Japansche hoofdstad bereikt.

Zij stormden naar de aanlegkade....

De „California” was een uur geleden naar San Fransisco vertrokken!

Henderson moest snel zijn zakdoek in zijn mond stoppen toen hun het bericht werd meegedeeld, maar ook nu bleef Raffles zich zelf gelijk.

— Wanneer vertrekt de volgende boot naar Vancouver? zoo wendde hij zich tot den beambte van het havenbureau, die hem de inlichtingen verstrekke.

— Morgenochtend om acht uur, mijnheer!

— Ik dank u! Komt, vrienden, dan kunnen wij dezen dag eens goed uitrusten, en morgen de achtervolging voortzetten!

— Wil je mij eens uitleggen, wat je van plan bent, Edward!? vroeg Charles toen de drie mannen op weg waren naar een hotel aan de kade.

— Luister! Je weet, waar Vancouver ligt?

— Op de grens van Canada en de Vereenigde Staten!

— Juist! Welnu — de booten doen zestien dagen over de reis naar San Francisco, maar slechts veertien over den tocht naar Vancouver! Wij komen dus een vollen dag eerder in Amerika aan dan Shydrift!

— Maar veertienhonderd kilometer noordelijker! riep Charles uit.

— Ongetwijfeld! Maar er bestaan auto's, die gemakkelijk honderd kilometer per uur loopen!

— Onze boot mag geen twee uur te laat aankomen!

— Dat kan die van Shydrift ook overkomen!

— Shydrift kan wel dwars door Amerika naar New-York willen reizen!

— Dan zullen wij hem naar New-York nareizen!

— Maar hij kan de politie-autoriteiten in Amerika wel waarschuwen!

— Dat zal hij wel laten! Men zou hem dan zelf zeker nader uitvragen en hij kan Suzanne natuurlijk geen oogenblik alleen laten! Heb je nog meer tegenwerpingen?

Charles liet een kort lachje hooren.

— Misschien heb ik er nog wel eenige — maar ik houd ze bij mij, omdat je je er toch niet aan zoudt storen. Vooruit dan maar, naar de boot!

De drie mannen sprongen in een rijtuig en lieten zich naar den steiger brengen, vanwaar de boot naar Vancouver vertrok.

Zij bestelden aanstonds plaatsen en begaven zich daarna onmiddellijk naar een hotel aan de kade, om eens goed uit te rusten.

De spanning scheen voor het oogenblik van de drie mannen als het ware te zijn afgegleden; zij wisten wel, dat nu het laatste bedrijf van het treurspel ging aanvangen, maar zij konden de omstandigheden thans niet meer wijzigen.

Zij sliepen elf uur aan één stuk en scheepten zich den volgenden morgen reeds vroegtijdig in.

Kort daarop vertrok het schip, om de reis naar Vancouver te beginnen.

De omstandigheden waren den reizigers gunstig, want het weder bleef gedurende twee weken buitengewoon fraai.

Vier uren binnen den bepaalden tijd legde de mailboot aan den steiger aan.

Toen de drie mannen zich ontscheepten, riep Raffles vroolijk uit:

— Hij is ons nu maar eenige uren vóór! De boot komt pas over twaalf uur te San Francisco aan. Nu is het zaak om dadelijk een goed vervoermiddel te vinden.

Zij gingen de stad in, verschaften zich nieuwe wapens en togen toen uit, teneinde een snelle auto machtig te worden.

Maar hoe zij Vancouver ook in alle richtingen doorkruisten — het scheen wel, alsof alle auto's door den grond gezonken waren!

Er waren slechts zeer weinig huur-auto's te vinden en deze konden de mannen niet gebruiken, daar zij lang niet snel genoeg liepen.

Eensklaps slaakte Henderson een kreet en bleef stilstaan voor een groot plakaat, dat tegen een schutting was geplakt.

— Nu weet ik, Mylord, waarom hier geen renwagens te krijgen zijn, er is een groote wegwedstrijd uitgeschreven en daaraan schijnen alle snelle automobielen uit de buurt deel te nemen.

Raffles was dicht bij het biljet komen staan en bestudeerde het nauwkeurig, toen floot hij zachtjes tusschen de tanden en wenkte een voorbijrijdende huurauto.

— Kunt gij mij maar de plek brengen, waar de wegwedstrijd plaats heeft, chauffeur! vroeg hij De man schudde ontkennend het hoofd.

— Het spijt mij zeer, mijnheer, antwoordde hij, maar ik ben reeds besproken! Over twee uur begint de wedstrijd.

— Ik betaal je tweehonderd dollar, als je die afspraak in den wind slaat, hernam Raffles.

— Per persoon? vroeg de chauffeur snel.

— Per persoon! antwoordde Raffles bedaard.

Henderson maakte een luchtsprong en had den chauffeur gaarne zijn meening op hardhandige wijze gezegd, maar Raffles liet er hem den tijd niet toe en trok hem in de auto.

Charles volgde hem en aanstonds zette de wagen zich in beweging. De rit duurde ongeveer anderhalf uur en bracht hen ver buiten de stad aan de oevers van de Columbia-rivier, in de

buurt van Seattel.

De drukte op den weg was hoe langer hoe grooter geworden, en bij den start bevond zich een zeer groot aantal auto's en rijtuigen.

Een ontzaggelijke menigte was samengestroemd om te genieten van het schouwspel.

Over een kwartier zou de wedstrijd een aanvang nemen.

Raffles betaalde den chauffeur de overeengekomen som, kocht een paar plaatsbewijzen voor de groote tribune, die terzijde van den weg op een weiland was gebouwd. Dit stelde hen in staat zich over het geheele terrein te begeven, met uitzondering van de plek, waar reeds een achttal renwagens, klein, maar zeer sterk, op een rij stond opgesteld.

De weg was over een groote uitgestrektheid door politie-agenten afgezet, maar verderop moesten de toeschouwers maar voor hun eigen hachje zorgen. Zachtjes met zijn beide metgezellen pratend, liep Raffles langzaam voorbij de wagens. De berijders stonden op ecnigen afstand nog met elkander te praten, terwijl de chauffeurs de banden nog eens nakeken, de benzinehouders bijvulden en zich overtuigden, dat de wagens geheel in orde waren.

Plotseling geschiedde er iets, dat aan de tienduizenden toeschouwers een kreet van verbazing ontlokte.

Snel als de bliksem waren drie mannen op een der auto's toegesprongen, hadden den chauffeur, die juist den motor had aangedraaid, terzijde geworpen en in den renwagen plaats genomen!

Een seconde later was het alsof de wagen een ontzaglijken sprong nam en toen stooft hij in razende vaart over den breeden afgezetten weg, dien de renners moesten volgen.

De consternatie was zoo groot, dat de renners gedurende eenige oogenblikken als aan den grond genageld bleven staan. Zij herkregen pas hun bezinning, toen het reeds te laat was.

Eenigen hunner namen in hun wagen plaats en schreeuwden tot de chauffeurs, dat zij den motor moesten aandraaien. Het volgende oogenblik vlogen er drie renwagens over den weg de vluchtelingen achterna.

Raffles had aan het stuurwiel plaats genomen, terwijl Charles en Henderson hun revolver hadden getrokken en zorgvuldig op de banden mikten van de renwagens, die achter hen over den weg vlogen. Twee schoten knalden bijna tegelijkertijd en twee wagens beschreven een grooten boog over den weg en waren toen bijna op elkander gereden.

De derde bestuurder was door dit ongeluk zoo geschrokken, dat hij zoo ruw de remmen aanzette, dat de wagen over den kop duikelde en de bestuurder er in een grooten boog werd uitgeworpen. Na aldus zijn achtervolgers te

hebben afgeschrikt, versnelde Raffles den gang van den wagen nog aanzienlijk, die nu in een vaart van honderd vijftig kilometer over den weg vloog.

Hier en daar stonden groepjes toeschouwers, die echter volstrekt niets wisten van hetgeen er was voorgevallen en misschien dachten, dat deze auto was vooruitgezonden om den weg vrij te maken. In toomclooze vaart stormde de wagen voort.

Raffles, die van te voren een toeristenkaart geraadpleegd had en deze als het ware uit zijn hoofd had geleerd, stuurde zonder een oogenblik te aarzelen en met vaste hand den renwagen langs de wegen van Cascade Range. Ongelukkig echter moest hij een grooten omweg maken, teneinde de bruggen op te zoeken, die over de tallooze rivieren leidden. Ook was het zaak de groote steden ter zijde te laten liggen, daar hij wel kon begrijpen, dat de diefstal van den wagen reeds naar alle groote steden van Amerika was getelefoneerd.

Dit was een ongelukkige omstandigheid, want hiardoor werd de weg zeer aanzienlijk verlengd. Bovendien was het noodzakelijk, dat zij nu en dan ophielden teneinde zich te overtuigen, dat zij den goeden weg volgden en om te eten. De diefstal had om twee uur in den middag plaats gehad. Het was reeds middernacht, toen de wagen te Waluala aankwam, op ongeveer een derde van den weg naar San Francisco. De mannen gunden zich echter geen rust. Zij dachten niet aan slaap. Met de revolvers in de vuist drong Raffles een afgelegen garage binnen en dwong den daar slapenden chauffeur hun zijn geheelen voorraad benzine af te staan.

Vervolgens werd de reis met hetzelfde razende tempo voortgezet. Zonder zich ergens op te houden en steeds den grooten weg volgende, bereikten zij, juist twaalf uur nadat zij Scattell verlaten hadden, het stadje Sacramento, op ongeveer twintig kilometer ten Noorden van San Francisco gelegen.

Henderson en Charles hadden Raffles aan het stuurwiel afgelost, en ieder had op zijn beurt getracht in den woest voortstormenden kleinen wagen, die eigenlijk slechts aan twee personen plaats bood, een weinig rust te nemen.

Op dit oogenblik raadpleegde Raffles zijn horloge.

— De hemel geve, dat de boot van Shydrift niet vóór haar tijd is aangekomen! riep hij uit, anders bestaat er groote kans, dat zij reeds weder vertrokken is. De Central Pacific Railroad vertrekt nauwelijks eenige uren na de aankomst van de boot naar New-York.

— Maar is het niet zeer gevaarlijk om de stad nu te naderen? vroeg Charles.

— Ongetwijfeld, maar dat moeten wij er

op wagen! Ik moet in ieder geval weten, waar Shydrift gebleven is. Het is mogelijk, dat hij zich voorloopig te San Francisco wil verschuilen, al geloof ik dat niet, omdat hij wel weet, dat hij hier voor mij niet veilig is! Hij zal niet eerder gerust zijn vóór hij weder in Engeland terug is, waar hij duizenden hulpmiddelen tot zijn beschikking heeft.

De wagen reeds in zeer snelle vaart door, tot vlak bij San Francisco, aan den oever van het kleine meer, waaraan de stad gelegen is, niet ver van de voorstad Stockton. Hier lieten zij den wagen achter in de hoede van een landbouwer — en hier werd opnieuw het chèqueboek van Raffles met een aanzienlijk bedrag verminderd. Zoo snel zij konden, begaven de drie mannen zich naar de stad, namen daar een huur-auto en lieten zich naar de kade brengen. Zij hadden de voorzorg genomen, zich onderweg goed te vermommen, ofschoon dit bijna overbodig mocht heeten, daar zeker niemand hen gedurende hun stoutmoedigen aanslag had herkend. Reeds in de verte bemerkten de vrienden, dat Raffles' voorgevoel bewaarheid was: de „California" lag reeds aan den steiger. Raffles ondervroeg een zeeman, die langs de kade slenterde en vernam van dezen, dat de pakketboot reeds vier uur geleden was aangekomen. Wat den trein naar New-York betreft, deze was juist drie uur geleden vertrokken.

Raffles wierp den man een goudstuk toe en in ijle vaart snelde de auto naar het station. Het duurde tamelijk lang vóór Raffles vernomen had, wat hij wilde weten, maar tenslotte konden eenige conducteurs en kruiers met de meeste stelligheid verzekeren, dat in den trein naar New-York een man en een jong meisje hadden plaats genomen, op wie de beschrijving van Raffles volkomen van toepassing was.

Het besluit van den Grooten Onbekende was aanstonds genomen. Hij begaf zich naar den chef en bestelde een extra-trein, bestaande uit een locomotief, een tender en een wagen. Het duurde een half uur vóór de extra-trein, trillend van ingehouden kracht, voor het perron kwam rijden. Raffles nam den machinist eens goed op en zeide toen:

— Luister eens, goede vriend — ik moet tot iederen prijs den trein naar New-York inhalen. Indien gij zorgt, dat ik haar vóór morgenochtend inhaal, krijgt ge van mij duizend dollar en de stoker de helft van dat bedrag!

— Dat neem ik aan, mijnheer! antwoordde de machinist eenvoudig! Gij hebt den trein immers tot New-York besproken!

— Ja! En wij gaan nu aanstonds op weg!

Raffles betaalde het zeer hooge bedrag voor den extra-trein, liet Henderson een aantal levensmiddelen aan het buffet inslaan en nam toen plaats op het uitzichtbalcon voor aan

den wagon, vlak achter den tender. Vier uur nadat de beroemde trein dwars door Amerika, die zes dagen over de reis tusschen San Francisco en New-York doet, het station van eerstgenoemde stad had verlaten, reed de locomotief met oorverdoovend gefluit onder den zwart beroekten stationskap uit. De achtervolging van den Koning der Misdadigers duurde voort!

Daar er geen sprake van was, dat de achtervolgde trein in de eerste acht uur in het gezicht zou komen, tenzij er een ongeluk geschiedde, begaven de drie mannen zich ter ruste in den weelderig ingerichten slaapwagon. Maar om zeven uur in den morgen werden zij plotseling alle drie tegelijk gewekt door een gillend gefluit van de locomotief.

Zij kleedden zich haastig aan en traden op het uitzichtbalcon. Een blik was voldoende om hen te doen zien, dat zij hun doel bijna bereikt hadden! De locomotief had den geheelen dag met razende snelheid doorgereden, hetgeen slechts mogelijk was, daar de lijn geheel vrij was gehouden, en reed nu tamelijk dicht achter den trein, welken zij moest achtervolgen. Zonder zich te bedenken, klom Raffles van het balcon op den tender en vandaar op de locomotief en schreeuwde den machinist in het oor:

— Waar zijn wij hier ergens?

— In de buurt van het Groote Zoutmeer, mijnheer!

— Houdt de trein daar stil?

— Ja, mijnheer, bij Ogden!

— Uitstekend! Zorg, dat je dicht achter den trein in het station stilstaat. En rij dan aanstonds terug, tenminste als dat kan!

Tegelijk haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en betaalde den machinist en den stoker ruimschoots het beloofde bedrag. Twintig minuten later hielden trein en locomotief in het station van Ogden stil. De drie mannen sprongen zoo snel zij konden van de locomotief, ijlden naar den achtersten wagon van den trein, en sprongen een wagon binnen. Vijf minuten later, nadat er nog eenige andere passagiers waren in- en uitgelaten, vervolgde de trein zijn weg.

Op een na de achterste wagon was de spijswagen. Raffles trad aanstonds op een der kellners toe, een grooten neger, en nam hem terzijde.

Zij spraken gedurende eenigen tijd met elkander en toen zagen Charles en Henderson, hoe Raffles met den neger, in zijn keurig wit pak met vergulden knopen, in den dienstwagen verdwenen.

Een kwartier later keerde de neger alleen terug en liep snel op Charles en Henderson toe.

— Willen de heeren niets eten? vroeg hij

in gebroken Engelsch. Het is aanstonds tijd voor het ontbijt.

— Neen, nikker! antwoordde Charles lachend. Wat is er met den anderen heer gebeurd, die met je is meegegaan?

— Hij doet belangrijk werk, heeren! antwoordde de neger. Hij heeft mij verzocht hier even op u te wachten.

Daarop verwijderde de neger zich met den vinger op de lippen gedrukt en liet de beide mannen in tamelijk groote verbazing achter.

De neger sloeg zijn servet over den linkerarm, nam een zilveren blad op en liep behendig door de gangen van den voortrazenden trein.

Zoo bereikte hij de wagons, die voor den spijswagen waren gelegen. Reeds begaven de meeste reizigers zich daar heen, teneinde het eerste ontbijt te gebruiken. De neger wierp een blik in ieder compartiment en opende eindelijk een deur.

In de coupé, waarin hij binnentrad, bevonden zich slechts twee personen: een man met een lang, smal gelaat, en dunnen langen baard, en een zeer bleek, jong meisje, dat tusschen waken en slapen scheen te zijn.

De neger sloot de deur weder zorgvuldig achter zich dicht, evenals het gordijntje, dat zich vóór de ruit bevond en vroeg toen in gebroken Engelsch:

— Moet gij niets gebruiken, mijnheer Shydrift?

De man met den dunnen baard werd zeer bleek, en zijn oogen verkregen een harde uitdrukking.

Hij wilde opstaan en de hand naar zijn zak brengen. Maar de neger was hem vóór. Zijn Engelsch klonk nu geheel zonder fout, toen hij zeide:

— Doe geen moeite, professor. Erken liever, dat hij tenslotte aan het kortste eind hebt getrokken. Ik heb hier een revolver in mijn rechterhand, en ik bezweer u, dat ik er gebruik van zal maken, als ge het waagt u te verzetten!

Het meisje had de oogen opgeheven en keek nu verbaasd van den een naar den ander.

Langzaam scheen het besef bij haar terug te keeren. Shydrift was intusschen als een geslagen hond in zijn hoek teruggekropen. Raffles — want hij was het — trad op Shydrift toe en zeide:

— Wij zijn nu in Amerika, professor. Ik heb wel lust om u als een hond te doodden, want dat verdient gij dubbel en dwars, maar ik wil u nog een kleine kans geven. Op het volgend station stappen wij beiden uit. Gij hebt natuurlijk een revolver bij u, evenals ik. Wij zullen een paar reizigers vragen om onze getuigen te zijn en binnen vijf minuten kan de zaak beslecht zijn!

Shydrift stiet een gemeenen vloek uit. Hij

wist maar al te goed, dat zijn kansen zeer slecht stonden! Wat hij van de schietkunst van den Grooten Onbekende had gehoord, deed hem begrijpen, dat zijn dagen geteld waren.

Langzaam gleed zijn hand naar de kruk van het portier en vóór Raffles op hem had kunnen toespringen en het hem had kunnen beletten, had hij het open gerukt en was op de treeplank gesprongen. De trein minderde vaart. Raffles vloog op het portier toe met de revolver in de vuist... maar van Shydrift zag hij niets meer!

Blijkbaar was de Koning der Misdadigers van den langzaam rijdenden trein gesprongen. Raffles nam de nog steeds half versuifte Suzanne vriendelijk bij den arm, opende de deur weder, die op de gang uitkwam, en geleidde haar naar den achtersten wagen, waar Henderson en Charles wachtte. Zij slaakten een kreet van verbazing, toen zij den neger met het meisje

zagen aankomen, maar spoedig had Raffles alles opgehelderd.

— En nu ga ik mij aanstonds weder verkleeden — want twee negers — dat is wel wat te veel! Mijn chèqueboek is met ongeveer dertigduizend dollar verminderd gedurende deze dolle reis, maar wij hebben Suzanne de Vallois gered, en dat is de hoofdzaak!

— Maar Shydrift is ontkomen! riep Charles teleurgesteld uit.

— Dat is niet erg! hernam Raffles. Als hij nu de ribben niet heeft gebroken — dan hoop ik dat zelf later nog wel te doen!

Vijf dagen later bereikten de reizigers New-York en vertrokken vandaar naar Londen, waar zij zeven dagen later aankwamen.

De redders van Suzanne de Vallois hadden de reis om de wereld in 33 dagen volbracht!

De volgende aflevering bevat:

Een huwelijk met hindernissen

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885